

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ВІДКРИТИЙ МІЖНАРОДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ РОЗВИТКУ ЛЮДИНИ «УКРАЇНА»
КАФЕДРА ІНФОРМАЦІЙНОЇ, БІБЛІОТЕЧНОЇ ТА АРХІВНОЇ СПРАВИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКОГО ІНСТИТУТУ ЕКОНОМІКИ ТА УПРАВЛІННЯ
УНІВЕРСИТЕТУ «УКРАЇНА»
КАФЕДРА ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
КИЇВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ
МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
СТУДЕНТСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

*Актуальні проблеми теорії, історії та
практики соціальних комунікацій*

5 грудня 2018 року

Біла Церква

Організаційний комітет

Романченко І. Г.	Кафедра інформаційної, бібліотечної та архівної справи, Білоцерківський інститут економіки та управління Університету “Україна”, кандидат історичних наук , доцент
Новальська Т. В.	Кафедра інформаційних технологій, Київський національний університет культури і мистецтв, доктор історичних наук, професор
Бачинська Н. А.	Кафедра інформаційних технологій, Київський національний університет культури і мистецтв, кандидат педагогічних наук, доцент
Прокопенко Л. І.	Кафедра інформаційних технологій, Київський національний університет культури і мистецтв, кандидат культурології, доцент
Вергій Ж. С.	Кафедра інформаційної, бібліотечної та архівної справи, Білоцерківський інститут економіки та управління Університету “Україна”, кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент
Алієва Т. М.	Білоцерківський коледж сервісу та дизайну, викладач
Лідіч Ю. О.	ДПТНЗ «Білоцерківське вище професійне училище будівництва та сервісу, викладач

УДК 007:304

Актуальні проблеми теорії, історії та практики соціальних комунікацій : тези доповідей міжвузівської науково-практичної студентської конференції (Біла Церква, 5 груд. 2018 р.) / наук. ред. І. Г. Романченко ; Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна». – Біла Церква, 2018. – 72 с.

ТРЕТІЙ ГУМАНІСТИЧНИЙ МАНІФЕСТ В КОНТЕКСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ЕТИКИ

Алексєєнко Ю.Є.,

студентка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».

Науковий керівник – Кушак І.А., старший викладач

Гуманістичні маніфести – це серія програмних документів, які включають принцип сучасного гуманістичного бачення світу. На сьогоднішній день дійсний «Третій гуманістичний маніфест» («Humanist and its aspirations» Humanist Manifesto III, 2000 рік), опублікований в 2003 році. Цей документ створений на основі двох попередніх гуманістичних маніфестів, які з'явилися у ХХ ст. Перший – «Humanist Manifesto I», підписаний у 1933 році американськими гуманістами, він висунув «по-перше, в якості альтернативи сучасним релігіям нетеїстичний релігійний гуманізм і, по-друге, принципи державного економічного та соціального планування». Другий – «Humanist Manifesto II» підписаний у 1973 році був визнаний антирелігійним пафосом. У ньому говорилося, зокрема: «Віра молитвам Бога є віра в недоказане, пережиток минулого ... Традиційна етика не змогла задовольнити сучасні потреби ... Обіцянки посмертного порятунку і вічного прокляття дорівнює ілюзійні і небезпечні для психіки» [1].

Гуманізм – це раціональна філософія, основана на науці, натхнення мистецтвом і мотивована співчуттям. Гуманізм стверджує гідність кожної людини, підтримує максимізацію особистої свободи та можливостей, що співзвучні із соціальною та світовою відповідністю. Він виступає за демократію, розширення прав людини та соціальної справедливості. Гуманізм визнає людей як частину природи і стверджує, що цінності, будь то релігійні, етичні, соціальні чи політичні, мають джерело в людському досвіді та культурі. Таким чином, гуманізм породжує цілі життя від потреб та інтересів людини, а не від релігійних або ідеологічних абстракцій, і стверджує, що людство повинне брати на себе відповідальність за свою власну долю [3].

Термін евтаназія від грецького походження означає «добра смерть», а трактується вона як «метод або вчинок, що спричиняє, або дає можливість померти безболісно для закінчення нестерпних мук». Евтаназія дає можливість невиліковно хворій людині на останньому етапі життя піти швидко та без страждань. Людина, яка не хоче жити, кожен день перебуває в агонії, а краса, перспективи та сенс життя зникли, то вимагати від неї відмовитись від евтаназії є жорстоко. Змушувати даремно терпіти біль без подальших покращень – це егоїзм, якого потрібно уникати в цивілізованому суспільстві. Кожна людина думає, що коли прийде час, вона зможе вмерти з гідністю та мирно. Але бувають такі випадки, коли смерть неминуча, а страждання нестерпні, і на перший план постає питання гуманного відношення до хворого, можливості позбавлення людини від страждань без моральних та юридичних наслідків. Оскільки кожна людина має право жити гідно, тому і має право померти з гідністю, проте часто це право може бути порушено [2].

Евтаназія представляє етичну проблему для пацієнта, який через свої релігійні переконання або світогляд вважає це морально не допустимим. Американським товариством евтаназії у 1967 році, вперше у світі розроблена форма документа living will – офіційна відмова людини від штучного

підтримання життя у випадку невиліковної хвороби. Добровільна евтаназія – це, коли людина до/після невиліковної хвороби подає заяву, «заповіт про життя» («living will»), де реалізує право померти з гідністю. Особистий лікар людини повинен бути проінформований про цей документ і отримати його копію, а якщо лікар не може здійснити евтаназію, то слід обрати іншого лікаря. Сім'я та близькі друзі також повинні мати копію «заповіту про життя» або, за її відсутності, у певний момент усвідомлювати бажання хворого, якщо на завершальному етапі людина страждає і немає ніякого покращення. Коли «заповіт про життя» не був написаний, у випадку невиліковної хвороби рішення пацієнта про евтаназію слід поважати. У всіх цих випадках евтаназія є добровільною. Людина має право на свій розсуд, по своїй совісті, вільно керувати життям і смертю у певній мірі часом та способом. Настав час, коли суспільство заявляє про справжню моральну дилему.

Нобелівські лауреати, які підписали маніфест за евтаназію (Лінус Полінг, Стенфордський університет; сер Джордж Томсон, співробітник Королівського товариства, Англія Жак Монод, Інститут Пастера, Франція) підтримують милосердну евтаназію на етичних засадах. Вони вважають, що рефлексивна етична свідомість має такий пункт, який дає можливість суспільству враховувати гуманну політику щодо смерті та життя. Вони звертаються до громадської свідомості, щоб переступити традиційні «табу» і рухатися у бік співчуття до непотрібних страждань вмираючих. Раціональна мораль не може категорично заборонити припинення життя якщо людина невиліковно хвора та страждає духовно і фізично.

Отже, можемо зробити висновок, що людство все своє існування перебуває в пошуках шляхів і методів розв'язання етичних та духовних проблем суспільства. Велика кількість науковців та представників різних професій проголошують гуманістичні погляди на життя, виходячи з інтересів та потреб людини. Розглянуті вище три маніфести поступово змінювали один одного впродовж століть, вони перекликаються один з одним, але не зважаючи на це, вони мають нові гуманістичні аспекти, які допомагають у вирішенні певних етичних проблем.

Література

1. Нікітенко, В. О. Гуманізм як фундамент тенденція суспільного розвитку: теорія і практика / В. О. Нікітенко // Гуманітарний вісник. – [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Iage_file_name=PDF/znpvgvzdia_2005_22_19.pdf. – (Дата звернення 20.10.2018).
2. A plea for beneficent euthanasia. – The World Federation of Right to Die Societies. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.worldrtd.net/news/plea-beneficent-euthanasia?osm=1>. – (Дата звернення 10.11.2018).
3. Humanism and Its Aspirations: Humanist Manifesto III, a Successor to the Humanist Manifesto of 1933. – American Humanist Association. – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <https://americanhumanist.org/what-is-humanism/manifesto3/?osm=1>. – (Дата звернення 01.11.2018).

МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ ВІДКРИТОСТІ ТА ПІДЗВІТНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ НА ОСНОВІ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОКОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА МЕРЕЖ

Бесараб К.Ф.,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університет «Україна».
Науковий керівник – **Цвид-Гром О.П.**, кандидат філологічних наук, доцент

Розвиток сучасного відкритого демократичного суспільства ґрунтується на можливостях інформаційно-телекомунікаційних, які глибоко проникають в усі сфери життєдіяльності людини, в економічне і політичне життя та систему публічного управління держави.

Серед цінностей демократичного управління основними є наступні принципи: народовладдя, виборність і змінюваність вищих посадових осіб, підзвітність інститутів виконавчої влади, інклюзивність (участь), відкритість, транспарентність (прозорість), партисипативність (залучення громадськості до процесів планування та прийняття рішень органами публічної влади і управління), підзвітність та відповідальність [2].

Головна мета системи інформаційного забезпечення публічного управління полягає в тому, щоб на базі зібраних вихідних даних одержати вторинну, оброблену інформацію, що є основою для прийняття управлінських рішень. Досягнення цієї мети передбачає вирішення низки часткових завдань, таких, як збір первинної інформації, її класифікацію і збереження, розподіл між структурними підрозділами органу управління і його працівниками, підготовку доопрацювання, власне опрацювання (перетворення), подання органу управління в опрацьованому вигляді, забезпечення прямих і зворотних зв'язків у її циркуляції тощо.

Головною умовою побудови ефективної системи публічного управління, заснованого на розмаїтості форм власності, принципах громадянського суспільства, широкому розвитку механізмів самоуправління, повноті прав і свобод особи, головування закону й інших демократичних принципів і цінностей, повинно бути створення інтегрованої інформаційної системи публічного управління. Інформаційно-технологічні нововведення в публічному управлінні повинні мати комплексний характер, бути пов'язані з одночасним і погодженим використанням інформаційних, організаційних, правових, соціально-психологічних, кадрових, технічних, логікосемантичних і багатьох інших факторів [1; 2, с. 14].

Протягом останніх років в Україні прийнято низку законодавчих документів з питань створення сприятливого середовища для розвитку електронного врядування та електронної демократії, створено певну інфраструктуру для цифрової взаємодії в межах публічного урядування. Важливі перспективні завдання для підвищення ефективності використання інформаційно-комунікаційних технологій з метою підвищення якості життя громадян, забезпечення конкурентоспроможності України, розвитку економічної, соціально-політичної вдосконалення системи прийняття державних управлінських рішень, на період до 2020 року окреслено в Стратегії розвитку інформаційного суспільства в Україні [3].

Важливою ініціативою стало також впровадження у 2011 році багатосторонньої міжнародної ініціативи «Партнерство «Відкритий Уряд», спрямованої на підвищення рівня відкритості та прозорості діяльності органів

публічної влади, впровадження високих стандартів професійної чесності в публічному управлінні, чуткої реакції на потреби громадян.

У 2016 році за участі громадськості проводяться консультації та обговорення нового Плану дій щодо подальшої реалізації цієї Ініціативи. Використання інфокомунікативних технологій, ресурсів та сервісів, електронне урядування та електронна демократія забезпечують формування демократичної взаємодії влади і громадян, підтримують перетворення державних органів і органів місцевого самоврядування в більш відкриті, прозорі структури, котрі можуть сприяти громадянам і місцевим громадам реалізувати свої права і обов'язки, а також вносити свій внесок в модернізацію країни.

Сучасні інфокомунікаційні технології і мережі дозволяють представникам влади стати ближче до людей, дистанційно спілкуватися з ними та надавати різноманітні послуги і сервіси, економити ресурси та час на виконання важливих завдань. Разом з тим, країни, що вже мають багаторічний досвід цифро-вої взаємодії влади з громадянами, відмічають небезпеку ізольованості останніх від активної безпосередньої участі в питаннях місцевого значення та зазначають, що розвиток інфокомунікативних сервісів не повинен повністю замінити собою традиційні форми комунікації [2].

Таким чином, використання інфокомунікаційних технологій та впровадження принципів електронного урядування і електронної демократії, дозволяють істотно розширити канали взаємодії держави з громадянами, підвищити якість цієї взаємодії, підвищити рівень відкритості, прозорості, підзвітності та протидії корупції.

Література

1. Баженов, В. А. Системи автоматизованого проектування / В. А. Баженов. – Київ, 2013. – 231 с.
2. Іщенко, В. В. Нові інформаційні технології в управлінні закладами освіти / В. В. Іщенко. – Київ, 2014. – 321 с.
3. Шпильовий, Ю. В. Нові види медіа-комунікацій в системі педагогічної освіти (на прикладі 3D-технологій) / Ю. В. Шпильовий. – Дніпро, 2015. – 453 с.

УДК 651

МІСЦЕВІ ДЕРЖАВНІ ОРГАНИ ТА ОРГАНИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Бесараб К.Ф.,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університет «Україна».

Науковий керівник – **Товт І.С.**, кандидат історичних наук, доцент

Соціальна природа адміністративно-територіальних утворень у державах різна, тому є відмінності у місцевих системах влади і управління. Можна виокремити два шляхи утворення публічної влади в адміністративно-територіальних одиницях: природний - поселення, міста, села, селища, що виникають внаслідок історичного природного (общинного) групування людей для спільного життя (знизу) - обираються органи самоврядування, що займаються місцевими справами; штучний – райони.

Найбільш поширеною є змішана система влади й управління, що поєднує місцеві державні органи (пряме державне управління) і органи місцевого самоврядування, які діють на основі розподілу компетенції та відповідальності.

Вивченням основних аспектів організації діяльності і функціонування документообігу займалися: Л. В. Алекперова, Г. В. Беспянська, М. Ю. Демин,

М. В. Ловчева, В. Матвєєва, А. М. Соцький, М. В. Стенюков, Я. Я. Чорненький та ін.

Місцеві державні органи - система органів державної виконавчої влади на місцях, які перебувають в ієрархічній супідрядності Один з одним і з центральними державними органами та здійснюють цілеспрямовано-організуючий владний вплив у межах норм права на регулювання і контролювання відносин, що складаються у процесі виконання функцій держави у відповідних адміністративно-територіальних одиницях. Місцеві державні органи не мають самостійних прав і повноважень, відмінних і відокремлених від повноважень центральних органів держави.

Місцеві державні органи в Україні - державні адміністрації, що здійснюють виконавчу владу в обласних і районних центрах, містах Києві і Севастополі, а також реалізують повноваження, делеговані їм відповідною місцевою радою. Вони підзвітні і підконтрольні вищим органам виконавчої влади (Президенту України, Кабінету Міністрів України - з питань, що входять до їхньої компетенції). Голови місцевих державних адміністрацій призначаються на посаду і звільняються з посади Президентом України за поданням Кабінету Міністрів України на строк повноважень Президента України.

Відповідно до Європейської хартії місцевого самоврядування (ратифікована Верховною Радою України в 1997 р.) органи місцевого самоврядування в Україні мають недержавний статус. У Конституції України місцевому самоврядуванню, як одній з основ демократичного ладу, присвячено спеціальний XI розділ. Не будучи складовою частиною системи державних органів, органи місцевого самоврядування водночас тісно взаємодіють з державними органами і являють собою форму участі громадян в управлінні державними і суспільними справами місцевого значення. Органам місцевого самоврядування законом можуть бути делеговані окремі повноваження місцевих органів державної влади, а за рішенням районних, обласних рад відповідним місцевим державним адміністраціям можуть бути передані повноваження органів місцевого самоврядування.

Отже, принципи діяльності органів місцевого самоврядування: децентралізація управління; субсидіарність (зі сфери компетенції органів виконавчої влади виключаються і передаються у відання місцевого самоврядування повноваження, які можуть бути реалізовані на рівні територіальних громад); партнерство органів державної влади й органів місцевого самоврядування; гарантії прав територіальних громад (конституційні, законодавчі, судово-правові, адміністративні).

УДК

СТВОРЕННЯ ЄДИНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ОБОРОННИМИ РЕСУРСАМИ (DRMIS) У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

Білецька О.П.,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».

Науковий керівник – **Цвид-Гром О. П.**, кандидат філологічних наук, доцент

Відсутність автоматизованої системи управління у сфері матеріально-технічного забезпечення є однією з найбільш важливих проблем функціонування українських сил оборони в умовах існуючих та потенційних

загроз, виявлених у рамках комплексного огляду сектору безпеки і оборони, оцінки стану воєнної безпеки держави та набутого досвіду участі ЗСУ у антитерористичній операції.

Зосереджуючи увагу на загальних підходах і принципах інформаційного забезпечення у ЗСУ, а також на функціональних сферах діяльності Міноборони ЗС України, видається доцільним, насамперед, взяти до уваги положення затвердженої у рамках НАТО у квітні 2011 року Спільної доктрини союзників для систем зв'язку та інформації.

Водночас у Доктрині приведено опис характеристик СЗІ, їх загальну структуру, розподіл ролей та відповідальності. Цей документ також містить перелік ключових принципів управління інформацією, які потрібно належним чином враховувати для розробки та побудови ефективно існуючих СЗІ.

Документ містить такі ключові принципи:

- право власності та безпечне зберігання інформації. Інформація повинна мати автора, чітко визначені права власності, і опікунство, присвоєне на весь життєвий цикл;

- керівництво та організаційна структура. Управління інформацією – це основна відповідальність, що вимагає відповідального управління за участю топ-рівня і створення та підтримки ефективної організаційної структури;

- спільне використання інформації. Інформація повинна управлятися з акцентом на відповідальність за спільне використання, збалансованого принципу безпеки, а саме необхідністю ознайомлення з секретними матеріалами;

- стандартизація інформації. Інформація повинна мати стандартну структуру і логічне уявлення для забезпечення сумісності, взаємодії і більшості ефективності процесів;

- забезпечення цілісності та безпеки інформації. Інформація повинна бути захищена застосуванням принципу забезпечення безпеки інформації;

- інформаційні потреби. Інформаційні потреби повинні бути визначені, як частина процесів планування та архітектури для підтримки досягнення визначених цілей [1].

Враховуючи необхідність створення єдиної інформаційної системи управління оборонними ресурсами (Defense resources management information system – DRMIS), а саме функціональних напрямів управління оборонними ресурсами сервісно-орієнтованої архітектури DRMIS, важливо виявити стратегічні цілі: управління особовим складом; управління організаційною структурою; управління оборонним плануванням; управління матеріально-технічним забезпеченням; управління медичним забезпеченням; управління документообігом; управління адміністративно-господарською діяльністю [2].

Кожен з перелічених напрямів має функціонувати за єдиною схемою і включати базу даних (можливо-централізовану систему реєстрів даних), що будується на уніфікованих засобах збору, реєстрації, класифікації, правилах володіння, перевірок надання права доступу або внесення змін даних. Зокрема такі бази даних: БД організацій ЗС України, БД особового складу, БД озброєння та військової техніки, БД матеріально-технічних засобів, БД медичних установ, БД наказів, розпоряджень, доручень, керівництва Міністерства оборони та Генерального штабу Збройних Сил України, БД керівних органів щодо МО і ГШ ЗС України та наданих їм доручень, оперативної БД спеціальних операцій, бойових дій тощо [1].

Таким чином, зазначені БД (реєстри) мають бути базовими елементами інформаційного середовища Інформаційної Інфраструктури Міноборони, які повинні містити консолідовані дані з ресурсів ЗС України, необхідних для

повноцінного функціонування всіх інших інформаційних систем МО та ГШ ЗСУ, які будуть залучені до єдиного інформаційного середовища.

Отже, завдання з розробки та впровадження DRMIS можна інтерпретувати як перетворення та поєднання сукупності інформаційних систем Міністерства оборони і Генерального штабу Збройних Сил України у єдину інформаційну систему управління оборонними ресурсами з сервісно-орієнтованою архітектурою, яка відповідає стандартам, доктринам і рекомендаціям НАТО та належним чином враховує сучасні напрацювання у сфері ІТ.

Література

1. Демидов, Б. А. Системно-концептуальные основы деятельности в военно-технической области / Б. А. Демидов, А. Ф. Величко, И. В. Волощук. – Киев : ТП, 2006. – 152 с.
2. Міністерство оборони України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.mil.gov.ua/>, вільний. – Назва з екрану. – (Дата звернення : 1.11.2018).

УДК

РОЗВИТОК СОЦІАЛЬНО-КОМУНІКАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ СУСПІЛЬСТВА

Бражник А.,

студентка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»
Київського національного університету культури і мистецтв.

Науковий керівник – **Романченко І.Г.**, кандидат історичних наук, доцент

Спілкування здавна є основою людського суспільства. Без нього було б неможливим досягти того рівня розвитку, який ми маємо на сьогодні. На початкових етапах спілкування між людськими індивідами було доволі примітивним, проте з часом воно розвивалось, вдосконалювалось, набуваючи більш складних форм. Природою в людині закладена цікавість до всього, що її оточує, тому не дивно, що вона почала вивчати проблеми та специфіку комунікації. В сучасному світі, коли люди почали активно цікавитись історією та проблемами розвитку, вивчення розвитку соціально-комунікаційної культури суспільства є актуальним, оскільки важливо знати, як наш світ став таким, яким ми маємо можливість його бачити.

Дослідження особливостей формування і розвитку соціально-комунікаційної культури суспільства визначається практичними потребами, тому що сприяє осмисленню якісних змін суспільства, глибоких соціальних трансформацій, особливо характерних для сучасного етапу розвитку цивілізації. Комунікація являється явищем соціальним, і створена аби забезпечувати одну з базових потреб людини – спілкування, завдяки якому індивід може пізнавати та опановувати навколишній світ.

Тисячі років назад питання зв'язку між особами одного виду фактично було рівноцінно виживанню в ворожому навколишньому світі. Здобуття досвіду та обмін знаннями також сприяли зміцненню позицій, а тому розвивати навички спілкування було вкрай необхідною умовою для покращення умов існування. У своїй роботі Фрідріх Енгельс писав «... розвиток праці у разі потреби сприяв більш тісному згуртуванню членів суспільства, оскільки, дякуючи йому, стали частішими випадки взаємної підтримки, спільної діяльності, і стало зрозумілішим усвідомлення корисності цієї спільної

діяльності для кожного окремого члена. У процесі свого формування люди прийшли до того, що в них з'явилася потреба щось сказати один одному» [2].

З часом система спілкування між людськими особами ускладнювалась, набуваючи нових особливостей та функцій, мова та опредмечені результати людської діяльності стали зручним засобом передачі набутого досвіду. На сучасному етапі розвитку суспільства жодна галузь людської діяльності не обходиться без інформації.

Література

1. Давидович, В.Н. Сущность культуры / В. Н. Давидович, Ю. А. Жданов. – Ростов н/Д : Изд-во Рост. ун-та, 1979. – 263 с.
2. Энгельс, Ф. Роль труда в процессе превращения обезьяны в человека / Ф. Энгельс // Диалектика природы. – Ленинград : ОГИЗ, 1948. – 136 с.

УДК 351

КОНЕПЦІЯ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Волинчук І.С.,

магістрантка 2 курсу, спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Цвид-Гром О.П.**, кандидат філологічних наук, доцент

XXI століття – століття стрімкого розвитку новітніх інформаційно-комунікаційних технологій. Теоретичним фундаментом для концепції електронного урядування слугують теорії інформаційного суспільства, які отримали свій розвиток з другої половини XX століття. Ці теорії обґрунтували домінуючу роль інформації та інформаційних ресурсів для розвитку та існування суспільства на сучасному етапі.

На сьогодні одним із пріоритетів України є розвиток інформаційного суспільства, яке можна визначити як орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на формування інноваційної моделі розвитку високотехнологічне суспільство, в якому кожен громадянин має можливість створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися та обмінюватися ними, щоб дати змогу кожній людині повною мірою реалізувати свій потенціал для забезпечення особистого і суспільного розвитку та підвищення якості життя [2].

З огляду на міжнародний досвід розвитку електронного урядування є одним з основних факторів забезпечення успішності реформування та підвищення конкурентоспроможності країни.

Реформа будь-якої галузі в сучасних умовах спрямована на широке використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій для досягнення необхідного рівня ефективності та результативності. Адже саме інструменти електронного урядування здатні забезпечити значне покращення якості обслуговування фізичних і юридичних осіб та підвищення відкритості, прозорості та ефективності діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування

Електронне урядування — форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян [1].

Головною складовою електронного урядування є електронний уряд - єдина інфраструктура міжвідомчої автоматизованої інформаційної взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування між собою, з громадянами і суб'єктами господарювання.

Незважаючи на стрімкий розвиток протягом останнього десятиліття інформаційно-комунікаційних технологій та широке застосування їх у державному управлінні, нерозв'язаними залишаються такі проблеми:

1. відсутність національної системи індикаторів (параметрів) оцінювання стану електронного урядування;

2. відсутність єдиних стандартів та регламентів функціонування системи електронного документообігу з використанням електронного цифрового підпису, а також ведення державних інформаційних ресурсів, адаптованих до міжнародних;

3. недосконалість діючих Урядового порталу, веб-сайтів органів державної влади та органів місцевого самоврядування, що не забезпечують інтерактивний режим функціонування та надання адміністративних послуг у режимі «єдиного вікна»;

4. низький рівень обізнаності державних службовців, представників місцевого самоврядування та громадян щодо суті та переваг електронного урядування;

5. недостатність необхідних фінансових та матеріально-технічних ресурсів і неефективне їх використання, тощо.

З урахуванням переваг технологій електронного урядування завданнями із забезпечення розвитку електронного урядування в Україні є:

а) забезпечення захисту прав громадян на доступ до державної інформації;

б) залучення громадян до участі в управлінні державними справами;

в) забезпечення передачі і довгострокового зберігання електронних документів у державних архівах, музеях, бібліотеках, підтримки їх в актуалізованому стані та надання доступу до них [3].

Отже, електронне урядування є одним з інструментів розвитку інформаційного суспільства, впровадження якого сприятиме створенню умов для відкритого і прозорого державного управління. Електронне урядування¹ є однією із сучасних комунікаційних технологій, на яких базується поліпшення життєвого рівня громадян. Використання механізмів Е-урядування передусім забезпечує відкритість і прозорість діяльності органів публічної влади, підвищує довіру громадян до влади та забезпечує більш ефективне і менш витратне адміністрування.

Література

1. Корверський, А. Є. Основи методології та організації наукових досліджень : навчальний посібник / А. Є. Конверський. – Київ, 2010. – 352 с.

2. Машкаров, Ю. Г. Електронне урядування. Інформатизація державного управління : навчальний посібник / Ю. Г. Машкаров, О. В. Орлов, П. С. Клімушин. – Харків, 2011. – 264 с.

3. Семенченко, В. М. Електронне урядування та електронна демократія : навчальний посібник / А. І. Семенченко, В. М. Дрешпак. – Київ, 2017. – С.72-74.

ОСОБЛИВОСТІ ВЕДЕННЯ КАДРОВОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ У ПРИВАТНОМУ АКЦІОНЕРНОМУ ТОВАРИСТВІ

Волинчук І.С.,

магістрантка 2 курсу, спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університет «Україна».

Науковий керівник – **Товт І.С.**, кандидат історичних наук, доцент

Документаційне забезпечення управління є важливою складовою діяльності будь-якої підприємства, установи, організації. Ведення діловодства та організація документообігу відіграють важливу роль у конкурентоспроможності сучасних підприємств, яка залежить не лише від їх технічної оснащеності, а й від документаційного фактора.

Ведення кадрового діловодства на підприємстві в Україні являє собою трудомісткий і тривалий процес, при якому потрібно постійно враховувати нюанси Кодексу законів про працю України, трудового законодавства та нормативних актів, пов'язаних з кадровим обліком, і постійно відслідковувати законодавчі зміни [2].

Кадрова документація приватного акціонерного товариства регламентує порядок використання роботодавцем найманої праці, реєстри обліку робочого часу, документи, що відображають факти прийняття на роботу, звільнення з роботи, надання відпустки, направлення у відрядження тощо.

Крім укладання договорів з найманими працівниками будь-якому підприємству(незалежно від форми власності) необхідно затверджувати, складати та вести:

а) організаційні документи (штатний розпис, правила внутрішнього розпорядку, посадові інструкції);

б) розпорядчі документи особового складу [накази (розпорядження) про прийом на роботу, переведення і звільнення працівників; надання відпусток; заохочення і стягнення; внесення змін до трудової книжки; зміни, що стосуються особистості працівника (зміна прізвища, найменування посади, заміщення посади за штатним розписом тощо)].

в) облікові документи по кадрам (особові картки працівників, табель обліку робочого часу; відомості про нарахування та виплату заробітної плати найманим працівникам, графіки відпусток) [3].

Кадрова документація – це документи, що містять інформацію про особовий склад підприємства, організації чи установи, зафіксованих у заявах про прийняття, звільнення, переведення на іншу роботу, в наказах по особовому складу, автобіографіях, характеристиках, контрактах, трудових угодах, особових справах, особових листках з обліку кадрів, трудових книжках [1].

Кадрова служба підприємства повинна організувати ефективну систему з захисту персональних даних працівників на підприємстві відповідно до законодавства України. Кадрова служба є дзеркалом установи, і від того, як у ній організоване документаційне забезпечення управління, складається враження про установу в цілому.

Саме у кадрових службах громадяни укладають трудовий договір, ознайомлюються з правилами внутрішнього розпорядку, умовами праці, побуту, відпочинку, перспективами професійного зростання.

Розпорядча діяльність органу управління полягає в тому, що вони займаються добором кадрів, приймають на роботу, переводять і звільняють громадян, видають ряд документів, необхідних робітникам і службовцям при здійсненні ними права на працю. Документація по кадрах ведеться з моменту зарахування працівника на підприємство. Вона може бути виділена в окрему групу, що обумовлено її винятковою можливістю і рядом особливостей документування і діловодства.

Отже, під кадровою документацією маються на увазі документи, які регламентують порядок використання роботодавцем найманої праці, реєстри обліку робочого часу, документи, що відображають факти прийняття на роботу, звільнення з роботи, надання відпустки, направлення у відрядження тощо. Правильна організація кадрового діловодства має велике значення для підприємств будь-яких форм власності.

Література

1. Корбутяк, В. І. Кадрове діловодство : навчальний посібник / В. І. Корбутяк, З. О. Толчанова, О. О. Бутник. – Рівне, 2013. – 176 с.
2. Данюк, В. М. Кадрове діловодство : навчальний посібник / В. М. Данюк, Л. П. Кулаковська. – Київ, 2006. – 240 с.
3. Палеха, Ю. І. Кадрове діловодство : підручник / Ю. І. Палеха. – Київ, 2011. – 476 с.

УДК 351:32:004

ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Волинчук І.С.,

магістрантка 2 курсу, спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Цвид-Гром О.П.**, кандидат філологічних наук, доцент

Інформація сьогодні стала рушійною силою суспільства. Відкриття таких каналів масової комунікації, як радіо, кіно, телебачення, якісно змінило технології впливу на населення. Ці канали характеризуються тим, що побудовані не лише на інформації, але й на продуктуванні розваги, тому їхній вплив на населення незвичайно зріс.

Інформаційна політика аналізує організацію інформаційного простору, типи споживання інформаційного продукту на певній території, інформаційні уподобання населення. Її також цікавить використання інформаційного ресурсу для різних суспільних цілей [2].

Інформаційна політика може допомагати у вирішенні економічних, соціальних, військових завдань, оскільки сучасні суспільства значною мірою побудовані на своїй інформаційній політиці.

Здійснення національної інформаційної політики в контексті євроінтеграційної стратегії України та наближення до європейських стандартів у сфері інформації та комунікації зумовлює динаміку змін в інформаційній сфері держави, стимулює позитивні зрушення у використанні нових комунікаційних послуг, впливає на вдосконалення інформаційного законодавства, сприяє розвитку суспільного телерадіомовлення та національного сегмента мережі Інтернет, забезпечує поступове поліпшення

фінансового становища ЗМІК та примноження культурного й медійного розмаїття України [3].

Інформаційна політика визначає закони функціонування інформаційної сфери. Коли ефективно працює система засобів масової інформації суспільства, це дає змогу швидко вирощувати нову еліту, активно обговорювати нові проекти, сприяти прозорості влади, наближати її до населення. Законом взаємодії влади і населення є адекватне функціонування комунікації між владою і населенням.

Стратегічно важливим завданням державної інформаційної політики є впровадження цифрового телерадіомовлення. Перехід на цифрові технології мовлення є нині однією з глобальних тенденцій.

Упровадження цифрового телерадіомовлення в Україні забезпечує:

а) технологічне підґрунтя для подальшої інтеграції України в європейський та світовий телерадіопростір;

б) оптимізує використання радіочастотного ресурсу, виділеного Міжнародним союзом електрозв'язку для потреб України;

в) збільшить інвестиційну привабливість галузі; забезпечить рівномірне покриття телемовленням усієї території держави, включаючи прикордонні регіони;

г) виведе Україну на рівень західноєвропейських показників щодо кількості програм телевізійного, звукового та мультимедійного мовлення, поліпшить якість сигналу, уможливить створення в Україні телебачення високої чіткості.

Розвиток відносин Україна – ЄС в інформаційній сфері простежується в стратегіях інтеграції України до Європейського Союзу та Європейського Союзу щодо України; спробах і намірах гармонізації законодавства; створенні умов для ринкової економіки у сфері інформаційних послуг; сприянні електронній комерції [1].

Отже, інформаційну політику в державних програмах інформування громадськості з питань європейської та євроатлантичної інтеграції можна охарактеризувати як найбільш ефективну складову зовнішньої та внутрішньої політики України, пріоритетними напрямками якої є забезпечення національних інтересів шляхом реалізації європейської моделі політичного розвитку.

Широка і повноцінна участь України в європейських інтеграційних процесах, пов'язаних із прискореною інформатизацією, революцією в галузі комунікацій, електронної економіки тощо, є важливою євроінтеграційною складовою.

Література

1. Макаренко, Є. А. Актуальні проблеми формування та розвитку європейського інформаційного простору : монографія / Є. А. Макаренко, В. М. Денисенко, Б. М. Юськів. – 2012. – 357 с.

2. Федорів, Т. В. Державна інформаційна політика в Україні в умовах розвитку інформаційного суспільства : навчальний посібник / Т. В. Федорів, Н. В. Ясько. – Київ, 2013. – С.3-37.

3. Рябоконь, О. Г. Державна інформаційна політика формування інформаційного суспільства: зарубіжний досвід / О. Г. Рябоконь // НАН України. – Київ, 2016. – Вип. 43. – С. 97–114.

СОЦІАЛЬНА РЕКЛАМА ЯК ЧИННИК ВПЛИВУ НА ПОВЕДІНКУ

Давидчук А. С.,
Спінчевська І. В., Філіпенко С. О.,

студенти 1 курсу спеціальності «Адміністратор; оператор комп'ютерного набору»,
ДПТНЗ «Білоцерківське ВПЦ БС».
Науковий керівник – Лідіч Ю. О.

Соціальна реклама дедалі глибше проникає в наше життя і свідомість. Кожного дня ми бачимо її на біл-бордах та екранах телевізорів, на сторінках газет і журналів, чуємо по радіо, переглядаємо в Інтернеті. Інколи вона дратує, як і будь-яка інша реклама, інколи викликає цікавість, дивує, шокує, захоплює, обурює, змушує або не змушує про щось замислитись, щось змінити в своєму житті або ж змінитися самому.

«Соціальна реклама – це реклама не конкретного товару, а деякого «ставлення до світу». Воно може проявитися (або не проявитись) тільки в довгостроковій перспективі. Причому результат заздалегідь невідомий», сказав О. Аронсон.

Соціальна реклама – це прояв доброї волі суспільства, її принципової позиції щодо соціально значущих цінностей. Це підвид жанру, відмінний від будь-якого іншого тільки тим, що привертає увагу до соціальних проблем.

Основним джерелом виникнення соціальної реклами є суспільне життя, яке рясніє конфліктними ситуаціями і протистояннями на рівні соціальних груп і тому гостро потребує творчих втручань.

Незалежно від того, хто є замовником соціальної реклами, від звичайної, комерційної реклами, її відрізняють особливі характеристики:

- основною метою соціальної реклами є привернення уваги та формування певного ставлення суспільства до соціальних і державних проблем;
- цільовою аудиторією соціальної реклами є все суспільство або його значна частина, на відміну від комерційної реклами, спрямованої на певну вузьку цільову групу;
- соціальна реклама не призводить до покупки чи збуту;
- ефект від соціальної реклами, як правило, довгостроковий і проявляється не відразу;
- соціальна реклама спрямована на зміну поведінкової моделі суспільства.

Парадоксом є те, що вигоду отримує саме та особа, якій адресована дана реклама. Аже в ідеалі люди будуть більше займатися спортом, тримати в чистоті місто, менше палити або менше потрапляти в ДТП. Таким чином, соціальна реклама є одним з інструментів компенсації ірраціональності в поведінці економічних суб'єктів – фізичних осіб.

Якщо ми розглядаємо соціальну рекламу, як механізм впливу на цінності, установки, поведінку людей, то цільовою аудиторією, що цікавить нас, ми можемо виділити саме молодь. У соціології така категорія людей, як молодь має дуже велике значення, адже ця група проходить стадію становлення особистості, визначається зі своїм майбутнім життям, вирішує в якій ролі вона постане перед суспільством.

У молодого покоління в пріоритеті сьогодні такі цінності, як престиж, великий зарібок і т.д., в зв'язку з ринковою економікою, і в подібних економічних умовах хочеться жити, а не виживати. Створення родини не вилучається з життєвого шляху молоді людини сучасності, а відсувається в

часі до настання стану економічної стабільності. Освіта розглядається не як мета, а як засіб, але це лиш показник потреби освіти в суспільстві. В цілому молоді люди є дуже прагматичними, вони хочуть використовувати усі можливості, які їм дає суспільство, і домогтися успіху.

Ми провели власне дослідження та виявили досить цікаву статистику: з 50 опитаних учнів нашого навчального закладу 87 % респондентів бачили соціальну рекламу хоча б раз у житті, 73% респондентів змогли пригадати зміст реклами, 83 % осіб вважають, що соціальна реклама може вплинути на суспільство, в той час як 56 % відповіли, що не задумались над своєю поведінкою після перегляду соціального ролику.

Для того щоб реклама краще сприймалася, фахівці використовують різні прийоми, поєднують зміст, поліграфію, художнє оформлення та інші засоби.

Розглядаючи питання стосовно того, що має найбільше значення для ефективності соціальної реклами – її поліграфічна, художня чи змістовна якість, – експерти визначилися, що головним критерієм оцінки соціальної реклами є комплексність. Тобто, говорячи про ефективність соціальної реклами, необхідно брати до уваги всі її характеристики, які в цілому повинні забезпечувати підсилення ефекту сприйняття та здатність через технічні прийоми донести суть до конкретної цільової аудиторії.

Отже, соціальна реклама, як вид позитивного впливу на суспільство та вирішення суспільних проблем лише на стадії свого розвитку. Так – це вартісне «задоволення», рівень її ефективності виміряти неможливо, а ефект її довгостроковий. Проте держава повинна розуміти важливість її використання та дбати про розвиток та добробут свого населення!

Література

1. Гейдар, Л. Соціальна реклама та інформування з проблеми ВІЛ/СНІДу в Україні: можливості впливу на зміни у поведінкових практиках [Електронний ресурс] / Л. Гейдар, Г. Довбах. – Режим доступу: <http://feminist.org.ua/library/psihologija/aids.php>, вільний. – Назва з екрану.
2. Закон України «Про рекламу» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/270/96-%D0%B2%D1%80>. – Назва з екрану.
3. Савельєва, О. О. Вступ в соціальну рекламу / О. О. Савельєва. – М. : РІП-холдинг, 2006. – 168 с.
4. Соціальна реклама та соціальний контекст маніпуляційного впливу реклами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/14_NPRT_2010/Economics/66721.doc.htm, вільний. – Назва з екрану.

УДК

УДОСКОНАЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Дєєва Ольга Олексіївна,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університет «Україна».

Науковий керівник – Товт Ірина Семенівна, кандидат історичних наук, доцент

Інформатизація суспільства є важливою складовою розширення можливостей для доступу до інформації, для задоволення відповідних

інформаційних потреб не тільки на рівні політичних перетворень, відстоюванні того чи іншого політичного вибору в процесі демократизації, а й на всіх інших рівнях суспільної діяльності, що зрештою й забезпечують в комплексі суспільний прогрес. Цей розвиток має як свої позитивні, так і негативні сторони.

Необхідно підкреслити, що в останнє десятиліття в багатьох регіонах світу глобалізм, крайні прояви інформаційного та економічного тиску на відсталі в економічному відношенні регіони світу, отримали відповідну реакцію у вигляді міжнародного тероризму. Сформований на базі сильної культурної відсталості та релігійного фанатизму, бідності тероризм при безперспективності будь-яких спроб протистояти високотехнологічній зовнішній економічній і культурній експансії став єдиним ефективним засобом протистояння могутнім країнам-глобалізаторам.

Практика останніх десятиліть говорить про дедалі більш відчутне значення інформаційних операцій, інформаційних війн, що передують силовим діям у відносинах між державами або ж нерідко, дедалі більшою мірою, замінюють їх, будучи успішними з точки зору отримання кінцевого результату. На інформаційному рівні йдеться про чітко спрямовані операції, що мають за мету вплив на свідомість населення.

У контексті зростання цієї загрози заслуговує на увагу характеристика нинішньої ситуації, зроблена професором Дипломатичної академії Міністерства закордонних справ Росії, академіком Академії військових наук І. Панаріним. Дослідник акцентує увагу на питанні про те, до яких меж має функціонувати інформація, що надходить з інших країн, який обсяг вона має займати в національному інформаційному просторі, яким чином у правовому полі регулювати ці інформаційні потоки.

Ілюстрацією щодо цього питання може бути інформаційна атака західної електронної періодики, здійснена під час недавньої економічної кризи на економічний потенціал нашої країни з метою зниження його конкурентоспроможності на міжнародних ринках. У цей час у зарубіжних ЗМІ дуже багато говорилося про безперспективність української металургії та хімічної промисловості, про несприятливий інвестиційний клімат у країні, про ймовірність політичної нестабільності тощо. Потрібно зазначити, що ця інформаційна атака в складній економічній ситуації була досить результативною.

Наука і практика у цій сфері широко застосовують терміни: «інформаційні технології (ІТ)», «інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ)», «комп'ютерні технології», «цифрові технології», «мережні технології» тощо. На практиці вказані поняття переважно застосовуються для визначення однакових соціально-економічних явищ, але найбільш узагальнюючим, у контексті цього дослідження, є термін «інформаційні технології». При цьому роль вказаних технологій, як правило, зводиться до таких основних напрямів:

- інформаційні технології виступають як галузь матеріального виробництва. Цей підхід концентрується на забезпеченні політики посилення та/або розвитку виробництва, розподілу, обміну та споживання, пов'язаних з використанням ІТ (виробничо-інфраструктурний підхід).

- інформаційні технології є каталізатором розвитку інформаційного суспільства (економіки). Цей підхід передбачає прийняття загальної стратегії, що зачіпає велику кількість секторів економіки з метою максимальної інформатизації економіки і суспільства (концептуально-політичний підхід);

- інформаційні технології є одним із елементів загальної правової терміносистеми, що включає інформаційні ресурси, інформаційні системи тощо

(«об'єднаний» підхід, за яким не відокремлюються поняття, визначення яких даються часто або одне через одного, або об'єднуються в систему, елементи якої дуже складно відокремити);

– інформаційні технології є окремим об'єктом правового регулювання, що передбачає застосування до них норм цивільно-правових відносин.

Необхідно акцентувати увагу на тому, що терміни «інформаційна система» (Information System), «інформаційна мережа» (Information Network), «інформаційна технологія» (Information Technology), «інформаційна інфраструктура» (Information Infrastructure) в національних законодавствах та міжнародних правових актах поки що не отримали чіткого визначення.

Водночас законодавство України надає таке визначення: «інформаційна технологія – це цілеспрямована організована сукупність інформаційних процесів з використанням засобів обчислювальної техніки, які забезпечують велику швидкість обробки даних, швидкий пошук інформації, розосередження даних, доступ до джерел інформації незалежно від місця їх розташування».

Інформаційні технології нерозривно пов'язані із суспільними відносинами в інформаційній сфері, мова про які йшла у попередніх розділах. Більш того, сучасні інформаційні технології здійснюють суттєвий вплив на формування, розвиток і трансформацію цих суспільних відносин.

Персональні комп'ютери і мультимедіа, гіпертекст і Інтернет, медіадизайн і віртуальна реальність – усе це за лічені роки стало звичним елементами сучасного життя. Розвиток інформаційні технології позначилися і на державотворчій діяльності, на всіх напрямках державного управління. Нові електронні та цифрові засоби забезпечили можливості доступу в єдиній технології і з однієї точки практично до всіх джерел і видів інформації: тексту, фото- і відеозображення, звуку, тощо. Це, у свою чергу, вимагає від нас пошуку та застосування таких підходів до державного управління, що відповідають як новим викликам, так і новим технологічним можливостям.

Сучасне державне управління – це постійно зростаючий рівень складності інформаційної інфраструктури. Управління наукомісткими системами, необхідність забезпечення ефективності їх функціонування ставить перед управлінським персоналом підвищені вимоги у сфері використання сучасних інформаційних систем.

Отже, найважливішим результатом застосування інформаційних технологій є формування та використання інформаційних ресурсів. Інформаційні технології розглядаються у світі як і важливий чинник розв'язання проблем державної кадрової політики.

Література

1.Горова С.В. Удосконалення національної безпеки в контексті розвитку електронних інформаційних технологій [Електронний ресурс] / – Режим доступу: <http://nbuviap.gov.ua/index.php?option=com.>

2.Ландє Д.В. Правові основи розвитку інформаційних технологій і забезпечення інформаційної безпеки [Електронний ресурс] / Ружим доступу: <http://dwl.kiev.ua/art/doctr/doctr-ukr.pdf>.

3.Новітні інформаційно-комунікаційні технології в модернізації публічного управління: зарубіжний і вітчизний досвід [Електронний ресурс] / – Режим доступу: http://www.dridu.dp.ua/konf/konf_dridu/2013_04_19_itis_mater.pdf.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ МАРКЕТИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Захаров М.А.,

магістрант 2 курсу, спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Цвид-Гром О.П.**, кандидат філологічних наук, доцент

Інформаційні ресурси є основою інформаційного забезпечення діяльності будь-якої установи, організації, підприємства і визначають їх стратегічний успіх. Інформаційне забезпечення маркетингової діяльності підприємства залежить не тільки від наявності інформаційних ресурсів, а й від можливостей впровадження інформаційних інновацій, впорядкування інформаційних потоків, від вирішення проблем ефективної інформаційної взаємодії з суб'єктами ринку. Мінливе ринкове середовище висуває підвищені вимоги до маркетингової інформації, що спонукає до вибору найкращих механізмів інформаційного забезпечення управлінської діяльності й ефективного використання маркетингової інформації.

Зміни в системі маркетингу здійснюються, як правило, у відповідь на дію чинників, які утворюються як у зовнішньому, так і у внутрішньому середовищі підприємства. З огляду на це, усю інформацію, що використовується суб'єктом господарювання, за джерелами її надходження доцільно розподілити на внутрішню та зовнішню. Зовнішня інформація відображає ситуацію щодо макро- та мікросередовища підприємства. Внутрішня інформація характеризує сучасний стан самого суб'єкта господарювання, зокрема, представляє основні показники його комерційної діяльності [3].

Щодо основних джерел зовнішньої інформації (про маркетингове середовище, і в першу чергу про ринки збуту), то серед них виділяють:

- покупці продукції підприємства (реклама, брошури, прейскуранти);
- продавці і торгові агенти підприємства, незалежні торгові посередники, що співпрацюють з підприємством;
- посередники, що спеціалізуються на зборі і реалізації комерційної інформації;
- спеціалізовані журнали, довідники, інформаційні бюлетені;
- представники контактних аудиторій: засоби масової інформації, різні суспільні формування (спілки захисту прав споживачів та ін.) [1].

Електронний маркетинг може впливати на споживчу цінність в декількох напрямках: знижувати вартість товару для споживачів за рахунок зменшення накладних витрат, виконання деяких функцій самими споживачами і т. п.; збільшувати вигоди від придбання товару за допомогою індивідуалізації пропозиції, адаптації характеристик товару до конкретних потреб клієнта, зручності здійснення покупки, від самообслуговування при замовленні товару і відстеження замовлення, можливості придбання різних товарів в одному місці.

Автоматизоване оброблення маркетингової інформації забезпечується комплексом інформаційних технологій. До них належать глобальні телекомунікаційні технології. Вони використовуються, по-перше, для отримання даних про зовнішнє середовище і, по-друге, для реклами й електронного продажу товарів; системи оброблення поточних операцій. З погляду маркетингу їх завдання полягає в нагромадженні даних, системи аналізу даних [2]. Їх завданням є моніторинг даних з метою виявлення симптомів проблем; системи підтримки прийняття маркетингових рішень. Вони

застосовуються для розв'язання проблем, виявлених під час моніторингу даних; експертні системи. З погляду маркетингу вони також застосовуються для розв'язання проблем, виявлених під час моніторингу даних.

Таким чином, задоволеність споживача засобами електронного маркетингу залежить як від технічного стану споживчого інтерфейсу (його безпеки, надійності, швидкодії, простоти, якості змісту, безпеки і надійності системи платежів), так і від маркетингових аспектів цього інтерфейсу (привабливості використовуваних стратегій ціноутворення, якості обслуговування, надійності логістичної підтримки). Задоволеність споживача проведеною операцією на електронному ринку не тільки сприяє повторним покупкам, але і створює довіру електронного бізнесу, яке підтримується репутацією компанії та якістю її комунікацій. Саме сукупність перерахованих факторів сприяє утриманню споживача, формуванню його прихильності брендів компанії, а отже, стабільності операцій електронного бізнесу [3].

Отже, використання систем інформаційного забезпечення є необхідною умовою підвищення ефективності маркетингової діяльності підприємства. Автоматизоване оброблення маркетингової інформації забезпечується комплексом інформаційних технологій. До них належать глобальні телекомунікаційні технології. Вони використовуються, по-перше, для отримання даних про зовнішнє середовище і, по-друге, для реклами й електронного продажу товарів; системи оброблення поточних операцій. З погляду маркетингу їх завдання полягає в нагромадженні даних, системи аналізу даних.

Література

1. Дзинько, Т. Маркетинг нового покоління [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.uфин.com.ua/analit_mat/sdu/076.htm. – вільний. – Назва з екрану. [Дата звернення : 10.11.2018].
2. Солнцева, Г.Н. Інформація в маркетингу / Г.Н. Солнцева Г.Л. Смолян // Інформаційні системи. – 2010. – № 4. – С. 18–29.
3. Савчук, А.М. Складові інформаційного забезпечення стратегічного маркетингу підприємств торгівлі / А.М. Савчук // Формування ринкових відносин в Україні. – 2014. – № 7 (158). – С. 66-71.

УДК 069 : 39 (477)

ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ СУЧАСНИХ ЕТНОГРАФІЧНИХ МУЗЕЇВ УКРАЇНИ

Кавацюк Р. О.,

студент 3 курсу спеціальності «Інформаційна бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Кушак Інна Арсентіївна**, старший викладач

Етнографічні музеї – це значно поширений в Україні вид музеїв історичного профілю, що збирають, зберігають, вивчають та експонують етнографічні колекції, які знайомлять сучасників із процесами етногенезу, побутом і культурою різних етнічних спільнот та історичних періодів.

Більшість сучасних етнографічних музеїв нашої країни репрезентують відвідувачам тематичні експозиції традиційної культури українського народу (ужитково-побутові й мистецькі предмети XVIII – початку XX ст.) та її локальних варіантів, зібраних з усіх етнографічних земель України

(Лемківщина, Бойківщина, Гуцульщина, Буковина, низинне Закарпаття, Західне і Східне Поділля, Волинь і Центрально-Східне Полісся, Середня Наддніпрянщина, Слобожанщина, Донеччина, Надчорномор'я) [1].

Класичні етнографічні музеї України були створені як колекційні музеї, що проводять етнографічні експедиції, збирають, систематизують та експонують етнографічні колекції із речових пам'яток матеріальної культури. Їхні експозиції будуються головним чином на речових джерелах; вони відтворюють середовище проживання людини, її повсякденний побут, культурні смаки. Відтворення репрезентативних елементів побуту визначеної епохи і соціальної групи сьогодні входить у завдання багатьох етнографічних музеїв країни.

З 1970-х років шириться ідея створення принципово нових етнографічних музеїв на ґрунті музеєфікації репрезентативних фрагментів етноландшафтного середовища й об'єктів нематеріальної етнокультурної спадщини. Найрозповсюдженішою формою таких етнографічних музеїв нового типу в Україні стали музеї просто неба у містах: Переяславі-Хмельницькому, Львові, Ужгороді, Чернівцях, Пироговому. Тут здійснюють комплексне збереження і демонструють традиційну сільську архітектуру, побут і культуру населення українських земель у природному середовищі [2].

Характерним прийомом показу народного побуту на початку ХХІ ст. стала присутність в історико-етнографічних музеях-скансенах живих тварин, доглядачів-аніматорів, включення в експозиції об'єктів нематеріальної спадщини, застосування прийомів театралізації, проведення фестивалів народних ремесел та календарно-звичаєвих обрядодійств із залученням професійних та аматорських творчих колективів.

У ХХІ ст. музеї просто неба, або скансени, перетворюються на так звані живі музеї з насиченими анімаційними програмами відтворення історичного середовища, де туристів приваблюють не лише окремі споруди, предмети старовини, а й професійні працівники-аніматори, які своїми заняттями відтворюють побут, поведінку, матеріальну і духовну культуру попередніх епох.

Найбільшим музеєм просто неба в Україні є Національний музей народної архітектури та побуту в с. Пироговому. Розташований він на мальовничій околиці м. Києва і займає площу 120 га, де самою природою вдало поєднано характерні ландшафтні зони України – гори, долини, степи і ліси. Створені експозиції розповідають про різні райони України: Середню Наддніпрянщину, Полтавщину, Слобожанщину, Полісся, Поділля, Карпати та південь України[3].

Архітектурно-етнографічна експозиція цього музею включає близько 400 будівель і понад 30 тис. експонатів — народний одяг, тканини, меблі, знаряддя праці, вироби гончарів, бондарів, теслярів тощо.

Отже, сучасні етнографічні музеї України, здійснюють збір, зберігання, вивчення і популяризацію колекцій, характеризуючу культуру і побут, соціальні стосунки і суспільний устрій народу.

Література

1. Музеєзнавство. Класифікація музеїв України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : megalib.com.ua/content/7956_14_Klasifikaciya_muzeiv_Ukraini.html, вільний. – Назва з екрану. – [Дата доступу : 14.11.2018].
2. Етнографічні музеї [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://allref.com.ua/uk/skachaty/Etnografichni_muzei, вільний. – Назва з екрану. – [Дата доступу : 14.11.2018].

3. Музей національної архітектури й побуту [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://pirogovo.com.ua/uk/>, вільний. – Назва з екрану. – [Дата доступу : 14.11.2018].

УДК

СУЧАСНИЙ СТАН ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ РЕСУРСІВ В УКРАЇНІ

Каверіна Н.Г.,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки і управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Романченко І.Г.**, кандидат історичних наук, доцент

Стрімкий розвиток новітніх інформаційних-комунікативних технологій спричинив виникнення в сфері інформаційного обслуговування електронних ресурсів і послуг.

Бібліотечні електронні інформаційні ресурси, доповнюючи традиційні форми, стають дедалі ефективнішим засобом комунікації. Вибірковість доступу до наукової інформації суперечить фундаментальному принципу наукової комунікації, який пов'язаний з необхідністю відкритого доступу до усіх наукових надбань; технології оброблення інформації в бібліотеках відстають від технологій поширення інформації та знань у глобальних ресурсах; якість та престижність бібліотечних електронних інформаційних продуктів, послуг не відповідає інформаційним запитам і потребам суспільства [1].

Питання ролі і значення електронних інформаційних ресурсів, що їх надає сучасна бібліотека, активно обговорювались як на наукових форумах, так і у фаховій пресі, зокрема, у дослідженнях таких дослідників, як: Колоскова Г. В. [1], Цимбалюк С. Я. [2], Шемаєва Г. В. [3] та ін.

Нині розвиток електронних інформаційних ресурсів бібліотек України відбувається одночасно за декількома напрямками:

- розкриття фондів традиційних документних ресурсів завдяки створенню електронних каталогів та баз даних;
- оцифровування друкованої продукції з власних та запозичених фондів для представлення її в ресурсах електронних бібліотек та порталів;
- запровадження нових типів і видів електронних ресурсів бібліотек (доступ до архівів телеконференцій, списків розсилки, форумів, веб-сайтів наукових журналів тощо) завдяки формуванню комунікаційних навігаторів;
- організація власних веб-сайтів;
- міжвідомча взаємодія, інтеграція до системи національних електронних ресурсів;
- придбання баз даних та електронних документів на CD-DVD;
- створення повнотекстових колекцій власних видань установ та організацій;
- організація доступу до глобальних наукових ресурсів на засадах участі у міжнародних проектах, передплати, вільного доступу [3, с. 4].

У сучасних умовах розвиток електронних інформаційних ресурсів залежить від вирішення таких проблем: визначення координаційного та базових центрів, основних принципів взаємодії всіх учасників; організація робочих груп за технологічними циклами, програмно-технічним супроводом; розроблення нормативно-правової та методологічної бази регулювання

інформаційних відносин; визначення порядку формування та використання електронних ресурсів, узгодження критеріїв відбору, форм і методів оцифрування, представлення, зберігання (архівування), створення авторитетних баз даних з урахуванням їх оновлення відповідно до стрімкого розвитку сучасних технологій; визначення засобів об'єднання та взаємодії електронних ресурсів між собою та з користувачами на засадах використання сучасних телекомунікаційних систем, стандартів, технічних засобів, форматів зберігання, оновлення тощо; розроблення методики підвищення кваліфікації бібліотечних фахівців з урахуванням потреб науки, суспільства загалом [2, с. 310].

Таким чином, розвиток електронних інформаційних ресурсів бібліотек України у сучасних умовах на перший план висуває питання зміцнення координації на загальнодержавному рівні; посилення інтеграції електронних інформаційних ресурсів соціально-комунікаційних структур різних галузей суспільної діяльності; акцентування уваги на підготовці фахівців інформаційної галузі, компетенції яких відповідають вимогам інформаційного суспільства.

Література

1. Колоскова, Г. В. Електронні ресурси Дніпропетровської централізованої системи публічних бібліотек [Електронний ресурс] / Г. В. Колоскова. – 2016. – Режим доступу : http://belinskogo.kh.ua/Kolosova_Electronic_resources_Dnipropetrovsk__libraries.html. – Заголовок з екрану.
2. Цимбалюк, С. Я. Інформаційні ресурси бібліотеки та їх роль у забезпеченні якісної підготовки фахівців нової формації [Текст] / С. Я. Цимбалюк, Н. Б. Добрянська // Бібліотеки ВНЗ України у процесі імплементації Закону «Про вищу освіту» та інформатизації суспільства : матеріали Всеукр. наук. конф., Івано-Франківськ, 16-19 черв. 2015 р. – Івано-Франківськ : НТБ ІФНТУНГ, 2015. – С. 308-316.
3. Шемаєва, Г. Перспективні напрями розвитку електронних інформаційних ресурсів бібліотек [Текст] / Г. Шемаєва // Бібліотечний вісник. – 2012. – № 3. – С. 3-7.

УДК

СОЦІАЛЬНІ ІНФОРМАЦІЙНІ КОМУНІКАЦІЇ І РОЗВИТОК ДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ

Клешня В.В.,

магістрантка 2 курсу, спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».

Науковий керівник: **Романченко І.Г.**, кандидат історичних наук, доцент

Становлення глобального комунікаційного простору має суттєвий вплив на всі сторони життя суспільства, окремої людини та всіх компонентів системи культури. Для різних країн світу ці революційні зміни до такої міри важливі, що мають чималий вплив на всі елементи соціальної системи та системи комунікації, а, отже, це також дає право говорити про новий спосіб життя. Ми увійшли в такий етап власного розвитку, коли інформація стала однією з цінностей у житті людини. На думку дослідника Реймана Л.Д. у зв'язку з такими змінами зростає роль телекомунікації (теле - початкова частина складних слів, яка означає відстань, дію на великих відстанях) процесу передачі та обміну інформації на відстані між різними суб'єктами[4, 4].

Комунікація за своєю суттю є явищем соціальним, що забезпечує одну з базових потреб людини потребу у взаємодії, спілкуванні, в ході реалізації якої людина опановує своє буття. В межах телекомунікації найважливішими характеристиками інформації стають обсяг, спосіб кодування та швидкість

передачі. Вона відіграє все більше значення у процесах задоволення потреб в інформації та у розвитку суспільства загалом.

Бурхливий ріст обсягів інформації з середини 20 століття, на думку дослідників, породив інформаційну кризу, в основі якої лежать такі суперечності: 1).відбувається ріс об'ємів інформації, яка задовольняє різноманітні потреби, але разом з тим циркулює багато непотрібної для користувача інформації; 2).накопичений величезний інформаційний потенціал, але у зв'язку з обмеженими фізичними та технічними можливостями скористатись ним неможливо[4, 4]. Інформатизація суспільства пов'язана із забезпеченням зацікавлених суб'єктів достовірними, вичерпними знаннями у всіх видах людської діяльності. Тобто інформатизація є більш широким поняттям[4, 4-5]. Процеси інформатизації суспільства сьогодні скеровані на створення оптимальних умов для задоволення інформаційних потреб кожного, що ґрунтується на формуванні та використанні інформаційних ресурсів. Інформатизація нетотожна комп'ютеризації суспільства, але ці процеси тісно пов'язані між собою. В межах комп'ютеризації розвивається та втілюється технічна база опрацювання та накопичення інформації. Комп'ютер, на думку науковців, став не лише втіленням найсучасніших комунікаційних технологій, а й додатком людини, який доповнює її можливості та допомагає вирішувати різноманітні питання як зі сфери побуту, так і з галузі науки та мистецтва. Вплив комп'ютеризації на розвиток суспільства настільки значний, що змушує підлаштовуватись під ці процеси всю соціальну систему. Алгоритмізація природної мови для процесу спілкування з комп'ютером здійснюється за рахунок мінімізації змісту використовуваних понять, які мають бути зрозумілими для більшості людей. ривати в собі відчуття іншого». На початку ХХ століття було два підходи до вивчення власне комунікативної основи соціальної комунікації. Перший базувався на концепції технологічного детермінізму (Д. Белл, 3. Бжезинський), інший стверджував, що основним результатом комунікації є повне взаєморозуміння (Н. Лукман). На теперішній день поняття «соціальна комунікація» застосовується в трьох методологічних контекстах. Перший представлений концепцією структурного функціоналізму, використовує системний метод, концепції інформаційного суспільства, технічного детермінізму, комп'ютерної футурології та ін. Комунікативні технології ставлять завданням сконструювати бажаний образ певного суб'єкту та соціальні зв'язки в системі.

Література

1. Войсунский А. Е. Метафоры Интернета. // Вопросы философии. – 2001, № 11. – С. 64 – 79.
2. Миронов В. В. Коммуникационное пространство как фактор трансформации современной культуры и философии. // Вопросы философии. – 2006, № 2. – С. 27 – 43.
3. Ракитов А. И. Философия компьютерной революции. – М.: Политиздат, 1991. – 286 с.

УДК

ІНТЕРНЕТ ЗАЛЕЖНІСТЬ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ПІДЛІТКІВ

Клименко А. О.,

студентка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Київський національний університет культури і мистецтв.

Науковий керівник – **Прокопенко Л. І.**, кандидат культурології, доцент

В епоху інноваційних технологій люди ,які проводять багато часу за комп'ютером часто губляться та не розуміють де реальність , а де віртуальний світ . Особливо інтернет впливає на підлітків – діти грають в інтернет- ігри ,

знайомляться та спілкуються з друзями через соц. мережі і вони вже не помічають як давно грали на вулиці зі своїми однолітками . В java світі діти проводять багато часу і це призводить до залежності , яка є проблемою сучасного світу . Інтернет середовище це платформа для розвитку , яка задовольняє інформаційні потреби користувачів, але через неправильне та нераціональне використання вплив цієї мережі на суспільство може бути фатальним .

Вплив інтернет-залежності досліджували такі вітчизняні вчені : Кужель І. Ю. в праці «Інтернет-залежність як актуальна проблема сучасної школи», Камінська О. В. - «Інтернет-залежність як актуальна проблема сьогодення», Дідик Л. А. - «Інтернет-залежність як негативний соціальний наслідок стрімкого розвитку Інтернет-комунікацій», Сбітнева І. С. - «Діагноз – інтернет-залежність підлітка» та інші.

Інтернет- залежність не дає змогу вільно розвиватися людині. Проводячи багато часу за гаджетами ,людина не відчуває усієї розкоші життя. Замість того, аби робити корисні речі , людина проживає цей час за іграми , які не принесуть ніякої користі.

Дідик Л. А. у своїй статті “Інтернет-залежність як негативний соціальний наслідок стрімкого розвитку Інтернет-комунікацій” має думку , що “Чим більше користувач присвячує часу мережі, тим менше залишається часу на реальні відносини, тобто відбувається ефект «витіснення», який згодом знаходить відображення в появі проблем у навчанні, роботі, особистому житті [2, С.5]

А й справді, людина через свою манію незавершеної гри у телефоні або ж комп’ютері втрачає самоконтроль та проводить свій вільний час у кіберпросторі, який нещадно забирає її час .

Дуже прикро , що від нераціонального використання інтернет ресурсів страждають діти . вони піддаються впливу всесвітньої павутини та забувають про реальне життя , обираючи йому на заміну – віртуальне .

Кужель І.Ю у своїй статті наголошує ,що “Інтернет-залежність має дуже негативний вплив на ще несформовану особистість підлітка. Ця адикція призводить до порушення його соціально-психологічної адаптації у суспільстві. Через Інтернетзалежність в учнів значно знижується успішність в школі, а також погіршується стан здоров’я“ [1, С.88].

Також Сбітнева І.С схильна до схожої думки “Безконтрольне використання Інтернету підлітками, відсутність належної цензури інформації, розміщеної на сайтах, може призвести до непередбачуваних змін особистості кожного учня. Виникає загроза відділення віртуального життя підлітка від реального життя. Захопленість світом віртуального простору і нездатність протистояти принадності глобальної мережі Інтернет провокує формування залежної (адиктивної) поведінки. Відносно деяких ігор у підлітків формується залежність, яка подібна до наркотичної [3, С.225].

Діти , які не правильно користуються інтернетом перебувають на стадії деградації . Їхній розвиток є мінімальним , а соціальні потреби взагалі відходять на задній план.

Досліджуючи проблему інтернет-залежності підлітків , можна дійти висновку , що віртуальне середовище сильно впливає на людину . Якщо неправильно використовувати інтернет-ресурси можна стати залежним від java і тоді справжнє життя замінюється комп’ютерним , що призводить до фатальних наслідків. Сучасні підлітки все більше піддаються спокусі інтернету і тому відбувається регрес віртуального світу . Інноваційні технології значно полегшують життя людей , але нераціональне використання цих ресурсів часто

призводить до залежності , тому важливо ще змалечку виховувати в дитині інтернет культуру.

Література

1. Кужель І. Ю. Інтернет-залежність як актуальна проблема сучасної школи [Електронний ресурс] / І. Ю. Кужель, Г. М. Нітченко // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. Серія : Педагогічні науки. - 2015. - Вип. 124. - С. 86-89. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VchdpuP_2015_124_24- Назва з екрану
2. Дідик Л. А. Інтернет-залежність як негативний соціальний наслідок стрімкого розвитку Інтернет-комунікацій [Електронний ресурс] / Л. А. Дідик // Гілея: науковий вісник. – 2013. - № 78. - С. 417-419. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2013_78_127. -- Назва з екрану
3. Сбітнева І. С. Діагноз – інтернет-залежність підлітка [Електронний ресурс] / І. С. Сбітнева // Педагогічний альманах. - 2015. - Вип. 27. - С. 223-227. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pedalm_2015_27_38- Назва з екрану
4. Корнієнко В. В. Інтернет-залежність як чинник порушення міжособистісного спілкування [Електронний ресурс] / В. В. Корнієнко, Ю. В. Ніканорова, Т. В. Кулешова // Вісник Дніпропетровського університету. Серія : Педагогіка і психологія. - 2013. - Т. 21, вип. 19. - С. 87-93. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdupp_2013_21_19_14- Назва з екрану
5. Ходан В. П. Комп'ютерна та інтернет залежність як хвороба ХХІ століття [Електронний ресурс] / В. П. Ходан, В. М. Богуш // Міжнародний науковий форум: соціологія, психологія, педагогіка, менеджмент. - 2012. - Вип. 10. - С. 255-262. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Mnf_2012_10_35- Назва з екрану
6. Камінська О. В. Інтернет-залежність як актуальна проблема сьогодення [Електронний ресурс] / О. В. Камінська // Наукові записки [Національного університету "Острозька академія"]. Психологія і педагогіка. - 2013. - Вип. 22. - С. 41-45. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nznuoapp_2013_22_11- Назва з екрану
7. Шугайло Я. В. Інтернет-залежність та проблема її профілактики серед дітей та підлітків [Електронний ресурс] / Я. В. Шугайло // Вісник Запорізького національного університету. Педагогічні науки. - 2015. - № 2. - С. 17-24. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vznu_ped_2015_2_5 - Назва з екрану

УДК

ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Клименко А.О.,

студентка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Київський національний університет культури і мистецтв.

Науковий керівник – **Романченко І.Г.**, кандидат історичних наук, доцент

Зважаючи на те, що інформація в наш час – це дорогий та надійний продукт, кожна країна прагне покращити стан своєї інформаційної системи. Для того аби наша країна стала успішною, потрібно активно розвивати інформаційну діяльність. Формування суспільства, що вправно володіє інформацією, – головне завдання для досягнення успіху в інформаційній сфері. Правильне та досконале формування інформаційних ресурсів нашої країни допоможе вийти на світовий рівень та стати конкурентоспроможною серед держав, що досягли успіху в цій сфері.

Проблеми розвитку інформаційного суспільства в Україні досліджували вітчизняні вчені : М.О. Дворнік [1], С.Е. Мартинюк [2], Ю.Є. Петрухно [3] В.І.Пожуєв [4].

Існує багато ознак інформаційного суспільства, але усі їх можна розподілити на три основні групи. Перша – це вільний доступ будь-якої людини до будь-якої інформації, друга – це високий рівень розвитку інформаційно-

комунікаційних технологій, третя група – це наявність розвиненої інформаційної інфраструктури суспільства [3].

Доречно зауважити, що головними складовими інформаційного суспільства визначають людину, інформацію, інформаційні ресурси та інформаційно-комунікаційні технології. Так, О. П. Дзьобань у своїй монографії «Інформаційна безпека у проблемному полі соціокультурної діяльності», наголошує, що «основу соціокультурної динаміки в інформаційному суспільстві складуть не традиційні матеріальні, а інформаційні, інтелектуальні ресурси – знання, наука, організаційні чинники, інтелектуальні здібності людей, їх ініціатива, творчість»[2].

Нова інформаційна епоха, заснована не на механічній техніці, а на інтелектуальній технології, дозволяє нам говорити про новітній принцип суспільної організації і соціальних змін. Це висуває на вирішальне місце теоретичне знання як джерело оновлення, що змінює природу технологічного процесу. На основі цього в майбутньому найвищого успіху досягнуть суспільства, здатні: інвестувати головним чином в науку та освіту; знаходити нові можливості застосування знань та перетворення їх у нові товари та послуги; забезпечувати тісний зв'язок між університетами, іншими центрами вищої освіти, які є ключовими інститутами постіндустріального суспільства [4].

Перехід до інформаційного типу взаємодії між людиною та суспільством в Україні обумовлюється специфікою дії механізмів циркулювання інформації у структурі суспільства. Сприятливою умовою для становлення та продуктивного функціонування інформаційного суспільства є високий рівень соціального інтелекту в Україні. Це забезпечує можливість тривалого розвитку без соціальних струсів, адже чим більшими обсягами інформації володіє соціум, тим гнучкіші його семантичні фільтри, тим краще він сприймає нову за змістом інформацію, навіть таку, що перевищує межі його усталеного сприйняття. Особливості взаємодії людини та інформаційного суспільства в Україні визначаються не тільки комплексною кризою українського суспільства, у якій воно перебуває нині, але і цілим рядом інших факторів, серед яких треба визначити вдале географічне розташування країни, яка розташована майже у центрі економічних, політичних та інших стосунків і шляхів між Європою та Азією, особливості українського менталітету та психіки, систему цінностей українців [2].

Інформаційне суспільство базується на основі розвинутої інформаційно-телекомунікаційної інфраструктурі і передбачає розвиток інформаційних систем і мереж, зокрема, мережі Інтернет, яка з'явилась спочатку як феномен новітньої технології, породила потужний інструмент специфічного впливу на свідомість людини. Як відомо, інформаційні технології (ІТ) є безпосереднім двигуном процесу глобалізації, найважливішою особливістю якої є формування єдиного в масштабах усього світу фінансово інформаційного простору, в якому все більшою мірою здійснюється комерційна діяльність людства[1].

З плином часу інформація розвивається все більше. Вона стає продуктом, за який люди хочуть та будуть платити, тому формування суспільства, що може вправно володіти інформацією впливає на розвиток країни. На даний момент інформаційне суспільство України тільки починає формуватися та розвиватися. Цей етап можна назвати «розвитком інформаційного суспільства», яке у майбутньому буде конкурентом для розвинених держав цієї сфери.

Література

1. Дворнік, М. О. Сутність та проблеми розвитку інформаційного суспільства в Україні / М. О. Дворнік // Сталий розвиток економіки. – 2013. – № 4. – С. 75-79.

2. Мартинюк С. Е. Особливості становлення інформаційного суспільства в Україні / С. Е. Мартинюк // Культурологічний вісник. – 2000. – Вип. 6. – С. 125-129.
3. Петрухно, Ю. Є. Інформаційне суспільство: поняття, основні складові, характеристика / Ю. Є. Петрухно // Вісник Одеського національного університету. – 2014. – Т. 19 ; Вип. 1. – С. 127-133. – (Сер. : Бібліотекознавство. Бібліографознавство. Книгознавство).
4. Пожуєв, В. І. Формування інформаційного суспільства в умовах глобалізації / В. І. Пожуєв // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. – 2009. – Вип. 36. – С. 4-11.

УДК 002

ЛІДЕРИ ДУМОК ТА ЇХ ВПЛИВ НА ФОРМУВАННЯ СУСПІЛЬНОЇ ДУМКИ

Коптіла К. О.,

студенка 1 курсу спеціальності «Адміністратор; оператор комп'ютерного набору»,
ДПТНЗ «Білоцерківське ВПЦ БС».
Науковий керівник – **Лідіч Ю. О.**

Що ви обрали в магазині на вечерю? Якого бренду ваш мобільний телефон? Якого виробника сукню Ви оберете в магазині? Щодня ми приймаємо сотні найрізноманітніших рішень. Чому ми обираємо той чи інший варіант? Гадаєте, що це залежить від особистих вподобань чи кращої якості того чи іншого товару? А от і ні.

Йона Бергер – професор з маркетингу у Вортонській школі бізнесу – довів, що люди довкола мають на нас величезний вплив. Ми цього не усвідомлюємо, тому впевнені, що цього не відбувається. Навіть, якщо цей вплив позитивний, ми вперто не помічаємо доказів того, що соціум формує поведінку кожного з нас.

Сьогодні прикладом такого впливу є лідери думок. Лідери думок – це люди, які користуються певним авторитетом у суспільстві або у певної аудиторії.

Лідери думок поширюють свій вплив за допомогою лавиноподібного ефекту, аналогічного такому виду психологічного впливу, як зараження: вони говорять одним, ті в свою чергу – іншим, і в цей процес втягується досить велика кількість людей. Лідери думок – рушійна сила в створенні ринків для ініціатив, ідей, повідомлень, товарів і послуг.

У цю категорію входять люди, які досягли популярності за допомогою «традиційних» каналів: актори кіно і серіалів, учасники реаліті-шоу, музиканти, спортсмени, політики, тощо. Їх усі знають, у них мільйони підписників, до їхніх персон прикута увага журналістів і блогерів. Педіатр Євген Комаровський — один з лідерів думок, який має 812 тис. читачів у соцмережах, — впевнений, що через Фейсбук і Instagram знайшов підхід до молодшої та прогресивної аудиторії.

В Україні з'явилося нове правило – реагувати на Фейсбук. Саме цією соцмережею вдалося заразити політиків і держоргани, – говорить популярний блогер Олександр Барабошко. – Вони міряються лайками й читачами, реагують на критичні пости. Тому соціальні мережі і облюбували політики, які часто використовують ці майданчики не стільки для спілкування з народом, скільки для піару. Утім, у Facebook панує демократія: схвальні лайки тут отримують не за портфелі, а за точно сформульовані і актуальні пости.

Більше того: колективний розум соціальних мереж перетворився у свого

роду орієнтир для влади. Наприклад, після того як лідери думок Facebook назвали прийняття закону від 2 липня 2015 р. про повернення кредитів фізичними особами за курсом на момент взяття їх згубним для банківської системи, це не на жарт налякало багатьох депутатів. Багато з них стали публічно виправдовуватися, намагатися відкликати голоси, і в результаті даний закон скасували.

Отже, бум соцмереж на тлі підвищеної соціальної активності українців примусив суспільство по-новому споживати новини. Українські лідери думок

сьогодні керують країною і конкурують із пресою.

Блогери в Україні – дійсно кластер, який має можливість впливати на питання державного рівня.

Література

5. Гришнякова, К. Г. Вплив ЗМІ на громадську думку [Електронний ресурс] / К. Г. Гришнякова. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/14_NPRT_2011/Politologia/7_87191.doc.htm, вільний. – Назва з екрану.
6. Дзюба, М. Т. Роль засобів масової інформації в формуванні громадської думки / М. Т. Дзюба. Сучасні інформаційні технології у сфері безпеки та оборони. – К., 2011. – С. 77-81.
7. Почепцов, Г. Г. Інформаційна політика [Електронний ресурс] / Г. Г. Почепцов. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/knigi/365-nformatsynapolitikapochepsov-gg.html>, вільний. – Назва з екрану.

УДК 354(540)

СУЧАСНИЙ ДЕРЖАВНИЙ УСТРІЙ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ ФЕДЕРАТИВНОЇ РЕСПУБЛІКИ ІНДІЇ

Липовенко А. О.,

студентка 4 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Кушак І.А.**, старший викладач

Індія - одна з колисок людської цивілізації. Індійська культура була тісно пов'язана з культурою багатьох народів і зробила на них неабиякий вплив.

За формою правління Індія — федеративна республіка. Главою держави є президент. Законодавча влада належить двопалатному парламенту, який складається з Народної палати і Ради штатів. За адміністративно-територіальним поділом до її складу входять 27 штатів і 7 союзних територій.

За кількістю населення Індія посідає 2-ге місце в світі. Річний приріст становить майже 2%. Демографічна політика в країні спрямована на зменшення народжуваності. Індія — аграрна, малоурбанізована держава, де понад 70% населення проживають у сільській місцевості. Проте останнім часом рівень урбанізації збільшується — відбувається відтік сільського населення, яке не працює, до великих міст. В Індії є більш як 10 міст-мільйонерів, найбільші з них — Колката (колишня Калькутта), Мумбаї (Бомбей), Делі [1, с. 78]. За прогнозами спеціалістів, найближчим часом Індія посідатиме 1 місце в світі за кількістю населення. За віросповіданням населення Індії поділяється на

індуїстів (близько 80%), мусульман (15 %), християн (2 %) та сикхів 1 (1 %), є буддисти і джайністи (1,5 %).

Державний лад Індії — головний інститут влади Індійської Республіки, заснований Конституцією Індії. Штаб-квартирою державної влади є Нью-Делі, столиця Індії. Державна влада Індії складається з трьох традиційних незалежних гілок: виконавчої, законодавчої та судової.

Президент формально є головою як виконавчої, так і законодавчої влади, та має деякі судові повноваження, але в цілому його повноваження незначні, і він виконує переважно представницькі функції. Виконавча влада представлена Радою міністрів, очоленою прем'єр-міністром. Законодавча влада представлена Парламентом, що складається з двох палат: нижньої, Лок Сабха, і верхньої, Радж'я Сабха. Судова влада представлена Верховним судом і його філіями, Високими судами та численними цивільними, кримінальними і сімейними судами окружного рівню.

Прем'єр-міністр Індії — глава уряду Індійської Республіки і голова її Ради міністрів. Призначається Президентом Індії із запропонованих парламентом кандидатур, фактично є представником партії, що формує більшість в парламенті.

Вища виконавча влада практично зосереджена в руках уряду (Ради міністрів) і персонально прем'єр-міністра. За конституційним звичаєм президент призначає прем'єром лідера парламентської фракції тієї партії, яка користується підтримкою більшості в Народній палаті. Уряд є колегіальним органом, що включає крім прем'єр-міністра також міністрів, що призначаються за поданням прем'єра також президентом країни [2, с. 68]. Прем'єр-міністр може з формального схвалення президента змінювати склад уряду і звільняти міністрів. Міністр повинен бути депутатом будь-якої з палат парламенту чи стати їм протягом 6 місяців. Рада міністрів відповідальна перед Народною палатою і в разі висловлення останньою вотуму недовіри може бути розпущена президентом. Проте президент за порадою прем'єр-міністра може в цьому випадку достроково розпустити нижню палату.

Рада міністрів рідко збирається у повному складі. Усі запитання керівництва країною розв'язуються кабінетом — вузьким складом уряду, куди входять керівники найбільш важливих галузей управління. Зазвичай рішення приймаються за загальною згодою без формального голосування. Керівники менш важливих відомств, що не є членами кабінету, називаються державними міністрами.

Місцеві уряди формуються головним міністром штату з членів партії, що перемогла на виборах до законодавчих зборів. Управління штатами побудоване за тим самим принципом, що і союзом. У його основі лежить парламентська система, за якої главою виконавчої влади є конституційний голова штату (призначається президентом країни строком на 5 років) — губернатор, який діє відповідно до рекомендацій кабінету міністрів, є відповідальним перед виборним законодавчим органом штату. Фактично так само, як і в центральному парламенті, реальною виконавчою владою володіє головний міністр штату, що затверджується губернатором.

Останнім часом Індія активно налагоджує торговельні зв'язки з багатьма країнами світу. Традиційно вона експортує металургійне устаткування, електронну продукцію, сировину, добрива, шовк, вовну, зерно, масло, чай, тканини, медикаменти, ювелірні вироби, а також кінострічки. Імпортує продукцію точного машинобудування, продукти харчування, устаткування для АЕС та іншу сировину [3, с. 16]. У 1992 р. було встановлено дипломатичні відносини з Україною. Індія майже втричі більше купує товарів в Україні, ніж

продає їй. Велика кількість українських спеціалістів надають Індії різнобічну допомогу: медичну, наукову, у спорудженні різноманітних об'єктів.

Отже, Індія активно налагоджує торговельні зв'язки з багатьма країнами світу. Індійське суспільство ще й досі поділяється на касты, що зумовлює її статус і заняття людини з дня її народження. А Виконавча влада в Індії належить президенту і уряду, що формується парламентською більшістю, і несе за собою відповідальність перед Народною палатою.

Література

1. Бонгард-Левін, Г.М. Ільїн, Г.Ф. Індія в давнину : Головна редакція східної літератури видавництва «Наука», 1985. - 78 с.
2. Антонова, К.А., Бонгард-Левін, Г.М., Котовскій, Г.Г. Історія Індії 2-е изд., Испр. і доп. Історія Індії: 1979.- 68 с.
3. Дандамаев, А.А., Крюков, М.В., Кузіщина, В.І., Історія Стародавнього Сходу: Учеб. для студ. вузів Дандамаев А.А., 2-е изд., Перераб. і доп.: Вища. школа, 1988. - 16 с.

УДК 004:069.01

ПРОБЛЕМА НОВІТНІХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В МУЗЕЙНІЙ СФЕРІ УКРАЇНИ

Липська В. Ю.,

студентка 3 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».

Науковий керівник – **Кушак І. А.**, старший викладач

Україна має досить значну кількість визначних історико-культурних пам'яток. Наша держава є однією із провідних країн Європи за кількістю об'єктів історико-культурної спадщини.

З розвитком музейної справи в Україні виникає необхідність детального вивчення обліку музейних фондів та предметів. За даними громадських експертів нині в Україні діє близько 5 тисяч музеїв (для порівняння в Польщі - 1075, Австрії - 1600, Великобританії - 1811, Канаді - 2500).[1]. Точну кількість вітчизняних музеїв на даний момент неможливо визначити, так як в Україні не існує чіткої системи обліку музеїв, крім того музеї підпорядковані різним відомствам, які не координують свою діяльність у даній сфері. Через брак коштів реставрація та ремонт музейних пам'яток проводиться в недостатній кількості, тому нині до 70% об'єктів історико-культурної спадщини України є у незадовільному технічному стані, до 10% - аварійні. Близько 300 пам'яток національного значення потребують ремонтно-реставраційних або консерваційних робіт. З 20 тисяч пам'яток архітектури та містобудування кожна десята потребує негайного втручання реставраторів, як і мільйон інших музейних цінностей. Протягом останніх років актуального значення набуває вивчення стану комп'ютерного обліку предметів державної частини Музейного фонду України [2].

За допомогою нових технологій сьогодні можна сформувати розвинену інформаційно-комунікаційну структуру, що містить у собі не лише комп'ютеризацію й інформатизацію музею, але й систему постійно діючих комунікативних зв'язків та інформаційного обміну в межах держави й глобальних мережних альянсів і партнерств [1].

Темою проблеми технологій в обліку музейної сфери та справи займалися такі автори як І.П. Крип'якевич, О. Пріцак, Я. Дашкевич, Я. Ісаєвич, В.М.

Даниленко, Г.В. Касьянова, П.М. Бондарчук, Ю.О. Курносова, С.І. Білоконь та інші.

На сьогодні лише незначна частина музеїв - в основному це столичні і великі регіональні заклади - здійснює облік пам'яток за допомогою електронних засобів. Переважна більшість інформації досі зберігаються на паперових носіях. Це, у свою чергу, породжує ряд недоліків у роботі щодо обліку музейних предметів: унеможливорює оперативний контроль за наявністю одиниць зберігання, їхнім станом, рухом предметів та значно ускладнює інформаційний обмін у процесі підготовки виставок, каталогів, телевізійних передач тощо. Музеї, які використовують новітні інформаційні технології, у здійсненні обліку та каталогізації предметів керуються різними підходами в описі й представленні даних. Для цього вони закуповують іноземні продукти, або розробляють власні програми[3].

Нові інформаційні технології забезпечують музеєві низку стратегічних переваг. Серед них, зокрема, такі:

- Створення комп'ютерних систем музейного обліку формувє передумови для того, щоб контроль за станом музейних колекцій став можливим не лише з боку органів державного управління, а й з боку інших музеїв і самого суспільства;

- Застосування нових інформаційних технологій значно активізувало видавничу діяльність музеїв і прискорило процес публікації наукових (монографії, каталоги) і популярних (путівники, енциклопедії) видань, у т. ч. на електронних носіях (DVD, SD-R).

Нові інформаційні технології суттєво розширюють аудиторію віртуальних відвідувачів музею, дають змогу заявити про себе чи нагадувати про своє існування, популяризують зібрання, експозиції й імідж музею в усьому світі. З їх допомогою відвідувач може оперативно отримувати інформацію про нові події та музейні акції, про експоновані предмети та їх каталоги, зробити віртуальну екскурсію музеєм за допомогою електронного путівника тощо[3].

Отже, для розвитку технологій в обліку музейної сфери та справи в Україні потрібно дотримуватись та додавати багато сил для того щоб електронні технології в музейній сфері розвивалися якомога ширше, і щоб не було проблем у пошуку потрібної нам інформації за допомогою електронних засобів.

Література

1. Гріффен Л.О., Константинов В.О. Український технічний музей. – Київ, 2008. – 170 с.; Гріффен Л.О., Константинов В.О., Титова О.М. Пам'ятки техніки. – Київ, 2010. – 126 с
2. Денисенко, Г.Г. Воєнна історія України в контексті дослідження і збереження культурної спадщини. / Г. Г. Денисенко. – Київ, 2011. – 288 с.
3. Історико-культурна спадщини України [ел. ресурс] : Проблеми дослідження та збереження. – Київ, 1998; Актуальні питання виявлення і дослідження пам'яток історії та культури. – Київ, 1999; Київ: енциклопедичне видання. – Київ, 2001; Видатні діячі науки і культури Києва в історико-краєзнавчому русі України: біографічний довідник. У 2 ч. – Київ, 2005.

КУЛЬТУРНИЙ ПРОСТІР В ДОБУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Лозінський В.І.,

магістрант 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки і управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Вертій Ж. С.**, кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент

Новітні інформаційні технології є одним з найважливіших чинників, що впливають на розвиток інформаційного суспільства. Завдяки широкому використанню в усіх сферах суспільного життя нових інформаційних технологій, стає можливим підвищення ролі інформаційних ресурсів у формі електронних даних, динамічного розвитку глобальної комп'ютерної мережі Інтернет та доступу до неї широкого кола користувачів.

Проблему інформатизації суспільства з використанням новітніх інформаційних технологій розглядали в своїх працях вітчизняні науковці: О. Кузьменко[1], В. Маслов[2], В. Медведєва[3], Ю. Трач[5], Федорова[6] та інші.

На думку науковців трансформації культурного простору в добу інформаційних технологій викликані появою і вкоріненням інформаційної культури, яка генерує нові програми культуротворення. Це виявляється у зміні способів комунікації в суспільстві, формуванні його мережевого виміру буття (дистанційні Інтернет-комунікації, створення нових пристроїв для відтворення й збереження інформації). Що призводить до появи нових культурних форм, проектування спільного мультикультурного світового простору культури. А отже відбувається формування нового культурного типу особистості мережевого соціуму, яка вирізняється параметрами комп'ютерної компетентності та електронної інтерактивності, а також новим досвідом віртуалізації реальностей свого буття [6].

З огляду на те що інформатизація суспільства – це глобальний соціальний процес, особливість якого полягає в тому, що домінуючим видом діяльності в сфері суспільного виробництва є збір, накопичення, продукування, обробка, зберігання, передача та використання інформації, здійснювані на основі сучасних засобів мікропроцесорної та обчислювальної техніки, а також на базі різноманітних засобів інформаційного обміну[4]. Саме інформаційна культура передбачає самодіагностування рівня і широти власних знань, виявлення прогалин, планування особистого інтелектуального розвитку на основі безперервної освіти протягом усього життя[5].

Виходячи з цього можна дійти висновку що на рівень інформаційної культури, якість послуг і соціальний статус особистості в суспільстві в умовах глобалізації принципово впливають нові інформаційні технології. Оцінювання ефективності інформаційних технологій в управлінні та розробці дієвих моделей їх використання в процесах управління соціальними системами в сучасних умовах набуває також принципового значення. Інформаційний підхід до розуміння життя суспільства стає визначальною умовою формування державної політики розвинутих країн світу у сфері інформатизації і комп'ютеризації основних сфер життєдіяльності суспільства[5].

Література

1. Кузьменко, О. І. Інформаційна та медіакультура як важливий чинник розвитку суспільства знань /О.І., Кузьменко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ela.kpi.ua/bitstream/123456789/19725/1/Zbirnyk_ULASlavske_2017.pdf. – Назва з екрана.

2. Маслов, В. Тенденції розвитку і виклики в інформаційному суспільстві та реформування освіти/ В. Маслов [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.pulib.sk/web/kniznica/elpub/dokument/Bernatova8/subor/Maslov.pdf>. – Назва з екрана.
3. Медведєва, В. Новітні технології як важливий чинник у розвитку інформаційного суспільства/ В. Медведєва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuviap.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=3075:novitni-tehnologii-yak-vazhliivij-chinnik-u-rozvitku-informatsijnogo-suspilstva&catid=81&Itemid=415. – Назва з екрана.
4. Сучасні інформаційні технології [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://it-tehnolog.com/statii/suchasni-informatsiyni-tehnologiiyi>. – Назва з екрана.
5. Трач, Ю. В. Нові інформаційні технології та інформаційна культура в глобалізованому світі // Культура України. – Київ, 2016. – вип. 52. – С. 117.
6. Федорова, І.І. Інформаційна ера. Глобальні трансформації культурного простору // Вісник НТУУ «КПІ» Філософія. Психологія. Педагогіка. – Київ, 2015. – вип. 2. – С.100.

УДК

ДОКУМЕНТУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКО-ДОГОВІРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Льотка М.К.,

магістрант 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університет «Україна».
Науковий керівник - **Вергій Ж.С.**, кандидат наук із соціальних комунікацій, доцент

Доводиться констатувати, що договори за якісним змістом вельми різноманітні. Один договір нагадує про радянську систему, заснованої на командно-адміністративному способі управління, а при ознайомленні з іншими виникають думки з приводу дослівного і в цілому непрофесійного перекладу фраз з договорів, написаних іноземними контрагентами. Сторона має право, наприклад, «розірвати цей договір» або, «сторона може звернутися до суду за вирішенням спору».

Нерідко до написання договору підходять як до створення літературного твору: повторення терміна не використовується, підбирається синонім, а використання будь-яких юридичних канонів розцінюється як ознака поганого тону. Створюється враження, що невідповідності між різними положеннями договору повинні сприйматися як ознака різнобічності і глибини думки автора договору. На жаль, такі моменти викликають не стільки посмішку у юриста, а швидше головний біль, оскільки на практиці за словесною еквілібристикою губляться істотні умови договору, неоднозначні формулювання дають підстави для оскарження умов договору.

Неправильною варто також визнати точку зору авторів договорів, які намагаються передбачити в них максимальну кількість ситуацій, що призводить до великого обсягу текстів договорів. З огляду на різноманітність цивільно-правових відносин, просто неможливо передбачити в тексті договору вичерпні правила поведінки сторін.

Перш за все необхідно зазначити, що правила підготовки, способи, порядок, техніка тощо написання договору законодавством не визначені, в силу чого укладач договору, як і будь-який автор, вільний у своїй творчості. Проте договір повинен відповідати не тільки правовим нормам, але і законам логіки, а також правилам сучасної мови. Грамотно складений договір характеризується ясністю, внутрішньою узгодженістю, логічною стрункістю, послідовністю,

граматичною правильністю, естетичністю, а також відсутністю недоречної інформації, двозначних і невизначених положень.

Для написання якісного договору автор даного документу має переслідувати наступні цілі:

- У договорі повинні легко орієнтуватися не лише автори, а й будь-які інші особи;

- Структура договору повинна дозволити швидко знаходити необхідні умови і порівнювати їх з іншими договірними положеннями.

Основною структурною одиницею є СТАТТЯ (чи РОЗДІЛ), який виділяється з інших структурних елементів документа позначенням цифрою і назвою, що відповідає темі. Розділи поділяються на ПУНКТИ або АБЗАЦИ. Пункти в свою чергу можна розділити на підпункти або абзаци; абзаци - на підпункти.

Є помилкою намагання представити структуру договору як щось застигле. Кожен договір диктує власну організацію. Тим не менше, існують загальні положення, властиві будь-якому договору. Одним із принципів побудови тексту є логічна послідовність викладу інформації, а також використання певних правил :1. Загальні положення розташовуються перед конкретними (специфічними).

2. Більш істотні умови містяться перед менш важливими.

3. Постійні умови містяться перед тимчасовими.

4. Умови, що регулюють безпосередньо процес реалізації договору, розташовуються перед так званими «адміністративними» положеннями.

5. Недоречною інформацією слід нехтувати.

Договір - це вольовий акт, який отримав своє вираження в юридичній формі і покликаний зафіксувати, з одного боку, виникнення зобов'язання з волі його учасників, а з іншого - зміст цивільно-правового відношення, породженого волею цих учасників. За допомогою слів і виразів, які складають зміст письмового документа, воля контрагентів прямо виражається зовні, матеріалізується. І наступне тлумачення договірних положень буде насамперед ґрунтуватися саме на буквальному значенні що містяться в документі слів і виразів.

Однією з основних причин розбіжностей, що виникають між контрагентами при тлумаченні договорів і подальшому вирішенні спорів - є порушення правил вживання термінів. Термін (від латинського «terminus» - межа, кордон) - поняття, виражене словом, слова, яке є назвою чітко визначеного поняття. Таким чином, стосовно до договору термін - це слово або словосполучення, що позначає (розкриває) строго визначене поняття і характеризується однозначністю в межах договору.

Терміни повинні бути чіткими та зрозумілими, тобто доступними розумінню. Термінологію договору слід формувати з використанням простих загальнонавжаних слів і словосполучень. Терміни повинні бути конкретними. Спеціальні терміни потрібно використовувати в договорі тільки в тому значенні, в якому вони вживаються у відповідній спеціальній області. Використовувані аббревіатури повинні розшифровуватися в тексті договору.

У договорі не слід вживати:

а) скорочені слова (наприклад, скорочення п/п - в сенсі передплата або по порядку; бнз - у значенні бензол або бензин); б) довгі словосполучення при наявності замінують словами або короткими фразами (порівняємо: у тому випадку, якщо ... - якщо ...; несе відповідальність за невиконання і неналежне виконання зобов'язання - відповідає за порушення зобов'язання; протягом періоду часу довжиною в ... - протягом...); в) застарілі слова і терміни

(наприклад: якби, коли, худий (в значенні поганий); г) застарілі назви (Ленінград, Білоруська РСР); д) термінологію ненормативної лексики і просторіччя, а також експресивні форми розмовної мови (наприклад: кинути - у значенні не оплатити; розібратися - притягти до відповідальності; злити - реалізувати, кльовий - вищий; халтура - неякісна робота); е) іншомовні запозичення за наявності рівнозначних слів і термінів в українській мові (доміцілій - місцезнаходження; андерайтер - страховик); є) штампи (люди в білих халатах, чорне золото, фронт врожаю); ж) канцеляризми, помпезні слова і словосполучення (звернути увагу на рішення ..., якщо буде мати місце відставання від графіка ...; клятвено зобов'язується, перед лицем самої суворой відповідальності; скрізь і всюди всі і кожен зобов'язані); з) термінологію, притаманну кримінальному або адміністративному праву (особа, що порушила зобов'язання, не варто по тексту називати злочинцем чи правопорушником; а обов'язок утримуватися від здійснення яких-небудь дій - позбавленням права займатися певною діяльністю); і) фразеологічні звороти (працювати засукавши рукава, лєвова частка). Як виняток фразеологічні звороти можуть вживатися як одиниці термінологічного характеру (чорний ринок, жива вага, жива черга); й) повторювані слова і вирази т

Договору як діловому документу повинен бути притаманний відповідний стиль написання, відмінний від загального літературного стилю. Наводимо деякі з необхідних правил:

1. Договір повинен складатися з пропозицій, в яких міститься вказівка на дії конкретної особи. 2. У договорі повинні бути чітко визначені права та обов'язки контрагентів. 3. У договорі необхідно використовувати дієслова дії: прийняти, оплатити, поставити, доставити і т.д. 4. У договорі повинні переважати ствердні пропозиції. 5. Виклад договірних умов має відбуватися переважно в майбутньому часі, оскільки документ є «планом» дій контрагентів і описує дії, що підлягають здійсненню в майбутньому. Використання дієслів минулого часу допускається тільки для опису вже вчинених дій. 6. При викладі договірних умов повинен спостерігатися паралелізм структурних елементів, що означає однаковий прямий порядок слів зі збігом форм дієслів при побудові одних і тих самих структурних одиниць. 7. У договорі повинні переважати короткі прості розповідні пропозиції, які звичайно легко читати і розуміти. 8. Зрозумілому поданню інформації сприяє використання в договорі коротких, компактних, таких, що легко читаються абзаців (пунктів).

При підготовці будь-якого письмового документа укладач повинен уникати вживання невизначених і двозначних положень. Під невизначеністю зазвичай мається на увазі щось точно не встановлене; неточне, незрозуміле, а під двозначністю - щось що має подвійне значення, двоякий сенс.

Невизначені умови і поняття (належний, розумний, добросовісний, звичайний, швидкий, зволікання і т.д.) нерідко зустрічаються і в законодавстві і в договорах. З позиції тлумача договору, будь-яка невизначеність являє собою в самому загальному вигляді незакінчене договірне положення, пробіл договору, з якого проте можуть виникати обов'язки контрагентів. Невизначені умови традиційно «виліковні» (наприклад, за допомогою чинного права) і не створюють «загрози» інтересам контрагентів. Правда, здійснить відповідне тлумачення невизначеної умови орган, який розглядає спір.

На відміну від невизначених умов, двозначності слід повністю виключити з тексту договору. Обумовлено це тим, що двозначній умові може бути надано значення, протилежне наміру одного або всіх контрагентів. У результаті замість вигоди сторона (сторони) договору можуть отримати несприятливі наслідки.

Будь-якій мовній системі притаманні свої граматичні особливості, основу яких складає спосіб побудови речення та розташування у ньому слів. У російській мові (на відміну від англійської) порядок слів вважається вільним. Це означає, що в пропозиції немає суворо закріпленого місця за тим чи іншим членом. Розрізняють прямий порядок слів (звичайний) і зворотний, що є відступом від звичайного порядку. Зворотний порядок слів широко використовується в розмовній мові, публіцистичних та літературно-художніх творах. Для наукової та ділової мови (і для договорів зокрема) характерний прямий порядок.

Недотримання зазначених правил є однією з причин виникнення невизначеностей і двозначностей у договорі.

У числі інших причин виникнення в договорах невизначеностей і двозначностей виявляються елементарні порушення правил орфографії та пунктуації.

В українській мові прийнято вживати лапки для позначення марок машин, творів мистецтва, сортів рослин, назв виробів і т.д. Якщо назва шоколаду «Повітряний» або соку «Добрий» написати з маленької літери і без лапок (шоколад повітряний, сік добрий), то об'єкту можна приписати зовсім інші ознаки.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - ст.141.
2. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. - 2003. - № 18, №19-20, №21-22. - ст.144. (з наступними змінами).
3. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. - 2003. - № 40-44. - ст.356. (з наступними змінами).
4. Про господарські товариства. Закон України від 19 вересня 1991 року // Відомості Верховної Ради України. - 1991. - №49. - ст.682. (з наступними змінами).
5. Белянкевич О. Недійсність господарських договорів //Юридичний Вісник України. - 2007. - № 11. - С. 14-15
6. Воловенко І. Неточності при складанні господарських договорів/ Іван Воловенко //Справочник економіста. - 2008. - № 2. - С. 53-55
7. Господарські договори (забезпечення зобов'язань) //Податки та бухгалтерський облік. - 2006. - 27 листопада: Спецвипуск. - С. 8-58
8. Крисенко Т. Договір у господарській діяльності підприємств/ Тетяна Крисенко //Секретарь-референт. - 2005. - № 9. - С. 16-22
9. Нелін С. Господарський договір у спрощений спосіб //Справочник економіста. - 2008. - № 1. - С. 43-45

УДК 35.075.5:004

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА

Маринич Н.О.,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа», Білоцерківський інститут економіки і управління Університету «Україна».

Науковий керівник – Романченко І.Г., кандидат історичних наук, доцент

Термін «інформаційне суспільство» пов'язується з іменами японських вчених Ю. Хаяші та Й. Масуди і датується початком 60-х років ХХ століття. Також зустрічаються версії, що цей термін був уведений в науковий обіг одночасно і в США, і Японії авторами Ф. Махлупом і Т. Умесао, що займалися дослідженнями динаміки розвитку інформаційного розвитку [4].

Варто зазначити, що загальноприйнятого визначення поняття «інформаційного суспільства» не існує, але більшість дослідників цієї галузі знань погоджуються з тим, що його сутність визначається кількома взаємопов'язаними процесами, а саме:

а) інформація та знання є важливим ресурсом та рушійною силою соціоекономічного, технологічного та культурного розвитку;

б) формується ринок інформації та знання (як фактора виробництва) поряд з ринком природних ресурсів, праці та капіталу;

в) швидкими темпами розвиваються ті галузі, які пов'язані зі створенням, передачею та використанням інформації;

г) розвиток і активне запровадження інформаційних технологій у виробництві, освіті, суспільному житті [2, с. 112].

Досліджуючи інформаційне суспільство та його вплив на розвиток системи державного управління буде доцільним також розглянути поняття «публічне управління». У сучасних умовах поняття «публічне управління» зорієнтоване на реалізацію публічних (загальних) інтересів і включає такі складові, як державне управління (суб'єктом є органи державної влади) і громадське управління (суб'єктом є громадські інституції). Як елементи публічного управління державне і громадське управління взаємодіють, взаємодоповнюють одне одного, виходячи з єдності публічних інтересів та доцільності узгодження управлінського впливу з метою посилення його дієвості. У системі публічного управління визначальну роль відіграє державне управління, яке здійснює управлінський вплив на всі сфери суспільного життя. Водночас в умовах розгортання демократичних перетворень зростає активність і громадських структур в управлінні не тільки громадськими, а й державними справами, у розв'язанні суспільних проблем.

Система державного управління в Україні, існуюча сьогодні в умовах динамічного й, часом, малопередбачуваного впливу сучасних факторів геополітичної конкуренції й найбільш гострих форм інформаційного протиборства, вимагає зміни концепції державного управління з метою її адаптації до сучасних умов глобалізації, у яких відбувається формування і розвиток інформаційного суспільства [3, с. 9].

Отже, можна зазначити що формування інформаційного суспільства зумовлене вимогами часу. Питання розвитку інформаційного суспільства стає питанням державної ваги, оскільки економічний, політичний та соціальний потенціали країни прямо залежать від інформаційно-інтелектуального потенціалу її населення. Однак слід зазначити, що вплив інформаційних і комунікаційних технологій на розвиток суспільства може мати як позитивні, так і негативні наслідки. Щоб уникнути їх негативного впливу на суспільні відносини, органи публічної влади повинні регулювати процес формування інформаційного суспільства. З одного боку, створювати умови для вільного доступу своїх громадян до інформації, з іншого – захищати їх приватне життя від несанкціонованого втручання. В Україні ще повністю не розроблена власна Концепція формування інформаційного суспільства, однак у цьому напрямку спостерігаються позитивні зрушення. Проте головною умовою успішної розбудови інформаційного суспільства в Україні має бути узгодженість дій усіх гілок влади, а також усіх її рівнів – від центрального до органів місцевого самоврядування з метою поєднання зусиль на стратегічних напрямках.

Література

1. Рябоконь, О. Державна інформаційна політика формування інформаційного суспільства: зарубіжний досвід [Текст] / О. Рябоконь // Наукові праці Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського. – 2016. – Вип. 43. – С. 97-114.

2. Соснін, О. Інформація в сучасному суспільстві: значення і вплив на суспільно-політичні процеси [Текст] / О. Соснін // Інформаційне суспільство. Медіакомунікації. – Х., 2013. – С. 8-15.

3. Токаренко, Н. М. Становлення інформаційного суспільства: проблеми, суперечності та перспективи [Електронний ресурс] / Н. М. Токаренко // Філософія : збірник праць. – Режим доступу : <http://www.info-library.com.ua/books-text-12012.html>. – Заголовок з екрана.

УДК

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПОБУДОВИ ЗАХИЩЕНОГО ДОКУМЕНТООБІГУ

Марук Я.С.,

магістрантка 2курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Київський національний університет культури і мистецтв.

Науковий керівник – **Грінберг Л.Ф.**, кандидат історичних наук, доцент

Документообіг – важлива складова функціонування сучасного підприємства будь-якої сфери життєдіяльності. Основними чинниками, які зумовлюють потребу у формуванні автоматизованого документообігу є: необхідність якомога швидше і якісніше, обробляти інформацію; створення передумов для попередження втрати інформації; високий рівень збереження інформації та її копій.

Автоматизація документообігу дає нові можливості будь-якої організації щодо прискорення роботи, дозволяє випередити конкурентів при прийнятті як оперативних, так і стратегічних рішень.

У загальному вигляді система електронного документообігу (СЕД) – це комп'ютерна програма, яка дозволяє організувати роботу з електронними документами, а також взаємодія між співробітниками (передачу документів, видачу завдань, відправку повідомлень, тощо) [2, с. 142].

Електронний документ (ЕД) – документ, створений за допомогою засобів комп'ютерної обробки інформації, підписаний електронним підписом (ЕП) і збережений на машинному носії у вигляді файлу відповідного формату.

Електронний документ – це якийсь набір інформації (текст, зображення, звукозапис), збережений на комп'ютері (файли Word, Excel, тощо).

Метою електронного документообігу є: створення єдиної бази всієї документації в організації; структурування документації згідно із затвердженою номенклатурою; скорочення ризику втрати документа; підвищення виконавської дисципліни серед співробітників завдяки можливості отримання швидкої звітності про виконавця конкретного документа; простий і ефективний пошук необхідної документації; контроль виконання згідно з резолюціями керівництва; підвищення ефективності роботи організації в цілому [3].

Основними принципами, які визначають електронний документообіг є: одноразова реєстрація документа, що дозволяє однозначно ідентифікувати документ в будь-якій інсталяції даної системи; можливість паралельного виконання операцій, що дозволяє скоротити час руху документів і підвищення оперативності їх виконання; безперервність руху документа, що дозволяє ідентифікувати відповідального за виконання документа (завдання) в кожен момент часу життя документа (процесу); єдина (або узгоджена розподілена) база інформації, що дозволяє виключити можливість дублювання документів;

ефективно організована система пошуку документа, що дозволяє знаходити документ, володіючи мінімальною інформацією про нього; розвинена система звітності по різних статусах і атрибутах документів, що дозволяє контролювати рух документів по процесах документообігу та приймати управлінські рішення, ґрунтуючись на даних зі звітах [4, с. 66].

Формування системи електронного документообігу сприяє досягненню наступних цілей: виключення пересилання значної частини паперових документів між органами державної влади; скорочення часових витрат на пересилку документів між організаціями, територіально віддаленими одна від одної; скорочення часових витрат на доставку доручень керівників будь-якого рангу виконавцям; скорочення часових витрат на міжвідомче узгодження проектів постанов і розпоряджень; скорочення часових витрат на узгодження всіх видів внутрішньовідомчих документів; скорочення часу, що витрачається на роботу з документами, можливість оперативного отримання та розгляду документів за межами робочого місця; підвищення зручності роботи користувачів системи, скорочення часу реєстрації, розгляду і пошуку документів; скорочення часу, необхідного на створення звітів по виконанню документів; підвищення якості виконавської дисципліни в організаціях за рахунок отримання прозорої статистики по виконанню документів [5].

Провідними перевагами електронного документообігу є: багатокритеріальний пошук документів; контроль виконання документів; реєстрація документів; ввід резолюцій до документів; розподіл і обробка документів в мережі; розподіл прав доступу до різних документів і функцій системи; ввід декількох карток документів; робота з проектами документів; розподіл документів, які знаходяться у процесі обробки документів по «папках» в залежності від стадії виконання документа: надійшли, на виконання, на контролі, тощо; формування стандартних звітів; обмін документами по електронній пошті; списання документів до справи; відстежування переміщень паперових оригіналів та копій документів, ведення реєстрів внутрішньої передачі документів; введення користувальницьких списків посадових осіб, організацій, тематичних рубрик, груп документів; редагування шаблонів вихідних друкованих форм [1].

Теоретико-прикладні чинники функціонування захищеного документообігу заключаються у тому, що, до таких чинників відносять: криптостійкість; організаційні засоби захисту; використання електронно-цифрового підпису (ЕЦП); тощо.

Література

1. Глинских А.А. Мировой рынок систем электронного документооборота / А.А. Глинских. - URL: www.iteam.ru
2. Досмухамедов Б.Р. Анализ угроз информации систем электронного документооборота / Б.Р. Досмухамедов // Компьютерное обеспечение и вычислительная техника. – 2009. - № 6. – С. 140 – 143.
3. Заводянский В. О. Захист інформації в електронному документообігу / В.О. Заводянский // Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна URL:<http://elartu.tntu.edu.ua>
4. Матвієнко О. Основи організації електронного документообігу: навчальний посібник / О. Матвієнко, М. Цивін / . – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 112 с.
5. Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах: Закон України від 19.04.2014 р. № 80/94BP URL: <http://zakon.rada.gov>

ФОРМИ АВТОМАТИЗАЦІЇ РЕЄСТРАЦІЇ ДОКУМЕНТІВ

Маційчук О.Г.,

магістрант 1 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,

Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».

Науковий керівник – **Товт І.С.**, кандидат історичних наук, доцент

В останні роки відбулося переосмислення ролі електронного документообігу. Автоматизовані системи реєстрації документів діляться на два класи. До перших відносяться системи управління електронними архівами. Їх основні функції: реєстрація нових документів, зберігання, пошук і їх видалення з метою передачі в додатки, які вміють з ними працювати.

Актуальні проблеми форми автоматизації документів: сутності, принципів, засобів та умов ефективності стали об'єктами наукових досліджень науковців, таких як: А. І. Антишко [1], В. І. Андрєєва [2], В. Баласаняна [3], В. П. Барановського [4].

До другого класу відносяться системи управління електронним документообігом (СУЕД, DMS (Document Management System)). На них покладено функції управління документами на шляху проходження від одного користувача - посадової особи до іншої з можливістю контролю їх переміщення з фіксацією всіх змін та супроводжуючих резолюцій. [3, с. 20].

З найважливіших характеристик СУЕД найбільш значущими для користувача є наступні:

- програмна платформа (система, що забезпечує збереження і пошук документів, а також система обміну повідомленнями. В даний час використовується архітектура «клієнт / сервер»);
- підтримка розподіленої обробки інформації;
- можливості масштабування (набір підтримуваних платформ;
- максимальне число користувачів; число рівнів вкладеності структур);
- відкритість архітектури і можливість інтеграції з іншими додатками;
- широкий вибір типів документів, з якими працює система (формати документів; підтримка роботи зі складеними документами і декількома версіями документа;
- зв'язку документів (один документ може бути відповіддю на інший або може бути породжений при виконанні попереднього документа);
- спільне використання електронних і звичайних (паперових) документів);
- можливість колективної роботи групи виконавців над одним (або кількома) документами;
- можливість роботи з «вільною» схемою (без жорсткої фіксації маршрутів).

Комп'ютеризація ділових процесів дозволила замінити ручну карткову форму реєстрації документів на сучасну автоматизовану, за допомогою ПЕОМ. При цьому більшість програм побудовано на занесення до електронної картки, що виводиться на екран комп'ютера, як традиційних реквізитів, так і низки додаткових [4, с. 28].

Комп'ютерна реєстрація документів дозволяє:

- внести значно більше відомостей про документи, що враховують специфіку організації;
- організувати децентралізовану (на робочих місцях) реєстрацію документів безпосередньо у структурних підрозділах з об'єднанням відомостей у документах в єдиній базі даних організації;
- організувати на основі бази даних інформаційно-довідкову роботу;
- організувати ефективний контроль виконання документів.

Отже реєстраційні форми вхідних, вихідних і внутрішніх документів мають невеликі відмінності, але внесені в загальну базу даних відомості дозволяють здійснювати узагальнений пошук відомостей по всіх документах організації.

Література

1. Антишко А. І. Автоматизація діловодства: Навчальний посібник [Текст] / А. І. Антишко // Міністерство освіти і науки України, «Бізнес-школа». – Київ, – 2014. – 125 с.
2. Андреева В. І. Діловодство: Практичний посібник [Текст] / В. І. Андреева // // Міністерство освіти і науки України, «Бізнес-школа». – Київ, – 2015. – 200 с.
3. Баласанян В. Концепція автоматизації вітчизняного документообігу: Навчальний посібник [Текст] / В. Баласанян // Міністерство освіти і науки України, «Світанок». – Львів, 2016. – 150 с.
4. Барановський В. П. Автоматизація ДОП: Навчальний посібник [Текст] / В. П. Барановський / Міністерство освіти і науки України, «ЕКМОС». – Київ, – 2014. – 220 с.

УДК

БІБЛІОТЕКА В СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ (З ДОСВІДУ РОБОТИ БІБЛІОТЕК ПОЛЬЩІ)

Неграш Ю.І.,

студентка 4 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Київський національний університет культури і мистецтв.
Науковий керівник – **Прокопенко Л. І.**, кандидат культурології, доцент

Бібліотека – це безумовно важливий інформаційний центр для людей, невичерпний ресурс для самореалізації та розвитку особистості. Хоча сучасне суспільство не розуміє цього.

Від часів першої бібліотеки Ашшурбаніпала й до сьогоднішньої багатогранної установи минуло немало віків, пережито немало змін і трансформацій. Але чому зараз, у період інформатизації, коли, здавалося б, головний для бібліотеки продукт – «інформація», набирає попиту, її традиційний розповсюджувач втрачає свою популярність?

Усі ці питання я досліджувала в даній статті шляхом порівняння вітчизняних установ із закордонними – польськими.

Адже, більшість вважає його незручним у користуванні, нудним і непрестижним місцем.

Водночас, чому відкрита перша приватна бібліотека в Києві «Botan» має попит, особливо серед молоді? Чому люди надають перевагу комерційній установі, витрачаючи свої кошти на ті самі послуги, які вони можуть отримати безкоштовно в будь-якій державній? [1].

Відповідь проста: інформація – це товар, який потрібно вміти цікаво представити споживачам, а не просто розставлені в певному порядку книжки на полицях.

До цього часу бібліотека не мала конкурентів на кшталт всесвітньої комп'ютерної мережі Інтернет, яка має можливість надавати інформацію просто тут і зараз. Тому в бібліотечних фахівців не виникало потреби щось вигадувати. Та світ рухається далі, й ніхто не знає чи залишиться в ньому місце для бібліотек вже завтра.

Із свого закордонного досвіду можу навести декілька прикладів успішних державних бібліотек. Мова йтиме саме про польські установи.

Якщо брати до уваги Публічну бібліотеку Варшави – то для того, щоб її описати мені знадобляться всього три слова: яскраво, комфортно, цікаво.

Насамперед це неординарна будівля, зручні пуфи та лежачки для читання, штучний водоспад, місця для сидячої роботи, сучасний інтер'єр і багато чого іншого. Тут немає ніяких нудних, сірих кімнат. Сама бібліотека – це суцільний креативний простір, що надихає працювати, читати й просто бути саме тут і зараз.

Звичайно вона здивує вас не тільки інтер'єром. Поміж того, це ще й вдало вибране місце для навчання, розширення своїх інтересів, перегляду цікавих виставок, участі в заходах й конкурсах. Бібліотека також веде видавничу діяльність. Організовує зустрічі та конференції, підтримує партнерські зв'язки з організаціями, які працюють на благо розвитку науки й культури, бере участь в іноземних і вітчизняних програмах та проектах. [2]

Досить привабливою виявилася й Публічна бібліотека Мокотовського району, що має у своєму складі 23 філії: 15 бібліотек для дорослих і підлітків та вісім бібліотек (разом із мультимедійною) для дітей та молоді.

У неї також досить привабливий вигляд інтер'єру. Тут розташовані зручні дивани, великі оригінальні лампи на стелі й, що важливо, низькі стелажі, які відкривають доступ до будь-якої книги її маленьким читачам. Для людей із обмеженими можливостями пропонується телефонна книжкова служба.

Діяльність цієї бібліотеки досить багатогранна. Вона організовує авторські збори, ярмарки пожертвованих книг, тематичні наради, концерти, лекції, майстер-класи, комп'ютерні курси для людей похилого віку та молоді, співпрацює зі школами та дитячими садочками. [3]

Яскравими прикладами університетських бібліотек є Бібліотека Варшавського університету [4], з її знаменитим ботанічним садом на даху, Бібліотека Лазарського університету [5] та Бібліотека Технологічного університету [6].

Усі три без виключення переповнені студентами, чому посприяли зручні умови не тільки для навчання, а й для відпочинку. Бо ж деякі відвідувачі, розташувавшись на м'якому пуфі з книжкою, тут навіть сплять.

В Україні взірцем наукової бібліотеки є Науково-технічна бібліотека ім. Г. І. Денисенка [7]. Якщо весь університет (бібліотека працює при Національному технічному університеті України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського») студенти потай називають Гогвортсом, то бібліотека чудово відповідає цьому званню. Зовні нічим не примітна споруда відкриває всі свої чакри всередині будівлі. Там вас зустріне маятник Фуко, проведуть на потрібний поверх сходи, що вигнулись у вигляді спіралі, а працівники допоможуть зорієнтуватися в просторі, часі та взагалі житті.

Дана установа проводить купу цікавих масових заходів, сюди приходять відомі люди для зустрічей зі своїми прихильниками, читають лекції на різну тематику й для різної аудиторії.

Про бібліотечну галузь вони теж не забувають. «Із 1998 року бібліотека є співорганізатором щорічної міжнародної конференції «Бібліотеки і асоціації в мінливому світі: нові технології і нові форми співробітництва». Бібліотека є активним членом української бібліотечної асоціації». [7]

Справді, ця установа надає всі умови для роботи, навчання та відпочинку студента. Тут відкрито coworking центр «Belka» - відкрита платформа для продуктивної роботи студентів, як індивідуальної так і командної.

Та на сьогодні бібліотека є відкритою системою. З її фондом може працювати будь-який житель нашої планети. [7]

Звичайно, порівнюючи асортимент послуг польських бібліотек із нашими вітчизняними, різницю помітно неозброєним оком. Бо ж у першому випадку він набагато ширший, через наявність різних конкурсів та акцій, спеціально обладнаних кімнат для музикантів, спортсменів, танцюристів і просто любителів гарної кави та затишку.

Ширші асортименти представлені й на веб-сайтах установ: дистанційне електронне замовлення з книгосховища; можливість прослуховувати аудіо-книги; створення при реєструванні особистого кабінету, у якому відображається вся історія користування фондом; спеціальні умови для людей з обмеженими можливостями.

Аналізуючи досвід роботи бібліотек наших закордонних сусідів, надихаючись їх досягненнями, ми теж маємо не відставати. Але роблячи зміни, варто не забувати, що бібліотека створена для людей, а не для працівників. Старі системи час ламати, створюючи на їх місці нові.

Так як там не було, без підтримки держави нам не обійтись. Бо ж в умовах сьогодення гостро постає питання фінансового забезпечення бібліотек. Через відсутність коштів на реалізацію найініціативніших ідей і, водночас, маленької заробітної плати, професія втрачає популярність. Як наслідок, молодь оминає можливість навчатися та у майбутньому реалізувати інформаційні програми, а це означає втрату потенційних інновацій у цій сфері. Бо ж хто рухає цим світом, як не сучасне молоде суспільство?

Література

1. Бібліотека «Botan» [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://botan.ua/> - Назва з екрану
2. Публічна бібліотека Варшави [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.koszykowa.pl/> - Назва з екрану
3. Публічна бібліотека Мокотовського району [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.bpmokotow.waw.pl/bpmok/> - Назва з екрану.
4. Бібліотека Варшавського університету [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.buw.uw.edu.pl/> - Назва з екрану.
5. Бібліотека Лазарського університету [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.buw.uw.edu.pl/> - Назва з екрану.
6. Бібліотека технологічного університету [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.bg.pw.edu.pl/> - Назва з екрану
7. Науково-технічна бібліотека ім. Г. І. Денисенка [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.bg.pw.edu.pl/> - Назва з екрану.

СИСТЕМА «ЕЛЕКТРОННИЙ УРЯД» У ІНФОРМАЦІЙНО-ДОКУМЕНТАЦІЙНОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ

Нечитайло А.О.,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна»
Науковий керівник – Цвид-Гром О. П., кандидат філологічних наук, доцент

Сучасні інформаційні потоки активно впливають не тільки на стратегію і тактику управлінської діяльності установ, підприємств і організацій, а й, значною мірою, на їх документаційне забезпечення, призводять до реконструкції соціально-правових функцій державних органів місцевого самоврядування та документування їхньої діяльності. Сьогодні Україна перебуває у складних умовах (військові події на Сході, погіршення економічної ситуації, значна соціальна напруга), які суттєво ускладнюють можливості реалізації соціальної політики. У зв'язку з цим, особливої актуальності набувають дослідження, які спрямовані на створення наукового підґрунтя для розроблення та реалізації дієвої політики соціального захисту та підтримки населення.

Основні положення організації документаційного забезпечення установ, зокрема особливостей документування соціального захисту населення висвітлені у працях Г.Батищевої, Н.Болотіної, С.Гончарова, О.Новікова та ін.

Електронний уряд – це організація державного управління на основі електронних засобів обробки, передачі та розповсюдження інформації, надання послуг державних органів всіх гілок влади всім категоріям громадян (пенсіонерам, робітникам, бізнесменам, державним службовцям тощо) електронними засобами, інформування тими ж засобами громадян про роботу державних органів [1].

Основними функціями автоматизованих державні служби є: забезпечення вільного доступу громадян до всієї необхідної державної інформації, збір податків, реєстрація транспортних засобів і патентів, видача необхідної інформації, укладання угод і оформлення поставок необхідних державному апаратові матеріалів та обладнання тощо.

Урядова мережева інфраструктура має й може вирішувати актуальні політичні, економічні та соціальні завдання держави. Об'єднання можливостей урядового інтранету та урядового порталу має забезпечити виконання таких завдань:

- реалізація права громадян на доступ до відкритої державної інформації;
- доведення до громадськості об'єктивної і достовірної інформації про діяльність органів державної влади;
- взаємодія і постійний діалог держави з громадянами й інститутами громадянського суспільства, а також суспільний контроль за діяльністю державних органів і організацій;
- об'єднання інформаційних ресурсів і сервісів органів державної влади та місцевого самоврядування з метою зміцнення загальнонаціонального інформаційного простору;
- удосконалення системи державного управління, оптимізація структури державного апарату, зниження фінансових і матеріальних витрат на його утримання, поетапне переведення частини державних послуг, що мають

вартісний вираз, в систему державних мережевих сервісів, що відповідатиме реальним потребам громадян і організацій;

– ефективна підтримка економічної діяльності державних господарчих суб'єктів, що дозволяє їм ефективно інтегруватися в загальнонаціональний і світовий економічний простір;

– взаємодія та співпраця з державними органами зарубіжних країн і міжнародними неурядовими організаціями [2].

Таким чином, ефективність управління соціального захисту населення значною мірою залежить від упровадження та функціонування системи «Електронний уряд», що впливатиме на ефективність вирішення завдань, на оперативність і якісне формування електронних документів, контроль за їх виконанням, а також організацію їхнього збереження, пошуку і використання.

Література

1. Погребняк, І.Є. Електронний уряд (e-government) і електронне урядування (e-governance): поняття та принципи функціонування / І. Є. Погребняк // Право та інновації. - 2014. - № 3. - С. 26-35. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/apir_2014_3_5, вільний. - Назва з екрану. - [Дата звернення : 1.11.2018].

2. Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії : Закон України від 5 жовтня 2000 р. [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2017-14>, вільний. - Назва з екрану. - [Дата звернення : 1.11.2018].

3. Новікова, О. Ф. Соціальна відповідальність держави: проблеми та стратегії модернізації системи управління / О. Ф. Новікова // Соціальна економіка. - 2013. - № 2-3. - С. 94-113.

УДК: 021.4.316.77

ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-БІБЛІОТЕЧНОГО РОЗВИТКУ ПАРКОВИХ РОЗВАГ

Новіков А.С.

аспірант 1 року денної форми навчання
спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа,
Київський національний університет культури і мистецтв.

Науковий керівник – **Долбенко Т. О.**, доктор культурології, професор

В сучасному мінливому і швидкоплинному світі існує нагальна потреба у якісній і своєчасній інформації. Не маючи даних про попередній досвід і історію розвитку певної сфери, можливо створити хибне твердження і рухатися не в тому напрямку. Для отримання якісної інформації і досягнення успіху важливою є комунікація, яка виникає між суб'єктами інформаційних відносин, а саме: тими хто потребує інформацію і тими хто надає певні данні у відповідності до запиту, а саме бібліотекою. Інформація може отримуватись кінцевим користувачем не напряму з джерела, а через різні аналітичні центри, посередницькі підприємства, тобто заклади, які займаються збором і аналізом. В будь-якому випадку між бібліотекою і користувачем виникають комунікаційні відносини, які носять певний характер і повинні забезпечуватись відповідними засобами.

Саме бібліотекам належить значна роль у формуванні електронних масивів наукових знань та організації доступу до них. Вони переробляють, вилучають та надають доступ до цілком реального об'єкта – знань у вигляді

інформаційного ресурсу. Векторами розвитку процесів автоматизації в бібліотеці є формування інформаційного поля, створення швидкого доступу до інформації, забезпечення якісного та оперативного бібліографічно-інформаційного обслуговування. Статус бібліотеки визначається не лише кількістю фонду друкованих видань, обсягом передплати, а й тим, яким електронним ресурсом вона володіє, на скільки готова надати доступ до світових інформаційних ресурсів [1].

Варто зазначити, що на сьогодні бібліотечні комунікаційні засоби забезпечення розвитку паркових розваг в Україні досі не розглянуті. Не має жодного джерела, яке б точно узагальнювало, систематизувало і роз'яснювало їх суть і основні підходи до формування. В більшості наукових праць інформаційно-бібліотечне забезпечення розглядається як щось загальне, те від чого відштовхуються відразу всі галузі, і дані засоби носять поверхневий характер.

Історія розвитку та створення книг пройшла досить нелегкий та тривалий процес, результатом якого стало утворення бібліотек. Книгозбірні зберігають у собі тисячі думок різних людей, які бачать світ по-різному, саме тому вже багато століть вони є ефективним джерелом мудрості і передачі людських пізнань. У давнину їх називали «аптеками для душі», «притулком мудрості» або «домом життя», адже вони є тим місцем, де людина збагачується духовно та відпочиває фізично [2].

Комунікація є складним процесом, одними з основних компонентів якого є засоби комунікації, канали, якими передається повідомлення. Варто підкреслити дві важливі концепції інформаційного середовища: ресурсну і соціокультурну. Сьогодні бібліотеки претендують на роль одного з найважливіших комунікаційних каналів сучасного соціуму, а наукові пошуки бібліотекознавства потрібно пов'язувати з розвитком і впровадженням у бібліотечну практику інформаційно-комунікаційних технологій, що забезпечують реалізацію цієї ролі.

Відповідно до вище переліченого можна зробити висновок, що в інформаційно-бібліотечному розвитку паркових розваг бібліотеки відіграють найголовнішу роль, адже дана сфера, є сферою послуг і потребує постійних інформаційних ресурсів.

А отже інформаційно-бібліотечне забезпечення паркових розваг формують розвиток промоції книги. Це в свою чергу спрямовує на формування комунікаційно-професійних навичок користувачів і рефлексорних навичок бібліотекарів, а також націлює на проведення спільних досліджень бібліотеки із науково-освітніми організаціями та соціокультурними установами.

Бібліотеки тісно взаємодіють з архівами і музеями. Дана співпраця створює нові матеріали, нову якість інформації. Для паркових розваг дана комунікація є дуже корисною, адже архівна інформація може містити неоціненний досвід і створювати чудове підґрунтя для аналізу ринку. Як результат більшість інформації переводиться в електронний вигляд, для зручності використання, і в подальшому може послужити для створення електронних бібліотек.

Таким чином, метою інформаційно-бібліотечного розвитку паркових розваг є сприяння культурному розвитку регіону та країни загалом, відродження ролі книги в поступі суспільства, а також читання як процесу культурного, духовного, професійного та інтелектуального збагачення людини, залучення молоді до розв'язання важливих соціально значущих проблем, привернення уваги громадськості до проблеми читання, формування в жителів регіону потреби в читанні книг тощо.

Література

1. Білоус В.С. Формування та використання електронних ресурсів в бібліотеці Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://library.vspu.edu.ua/inform/vidanna_bibliot/statti/belous_DNPB_2010_september.pdf
2. Віват, бібліотеко! [Текст] : [історія бібліотек] // Шкільна бібліотека. – 2016. – №8. – С. 14-15.

УДК

ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ КНИГОВИДАВНИЧОЇ ПРОДУКЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ АРХІТЕКТУРНО-БУДІВЕЛЬНОЇ БІБЛІОТЕКИ ІМ. В. Г. ЗАБОЛОТНОГО

Піонткевич Н.І.

магістрантка 1 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Київський національний університет культури і мистецтв.
Науковий керівник – **Прокопенко Л. І.**, кандидат культурології, доцент

Можливо, хтось скаже, що книги в сьогоденні – це минулий час, але відомо, що нічого кращого, ніж книга, в пошуку знань та в задоволенні своїх естетичних потреб – немає. Тому й бібліотеки підтримують цей культ книги, та поширюють видавничу продукцію й створюють свою.

«У рекламі видавничої продукції важливу роль відіграють тип та вид документа, котрі окреслюють загальний стиль викладення матеріалу та сукупність даних, котрі обов'язково слід зазначити в рекламному оголошенні. Найважливішими ознаками при цьому є періодичність видання та цільове призначення. За періодичністю всі документи поділяють на періодичні та неперіодичні. За цільовим призначенням розрізняють зокрема такі типи видань: художні, навчальні, виробничі, офіційні, довідкові, наукові та ін.» [1, с. 162].

Сьогодні Державна архітектурно-будівельна бібліотека ім. В. Г. Заболотного — це науково-методичний центр галузевої літератури, для студентів, науковців, професіоналів в певній галузі, та інших, кого цікавить архітектурно-будівельна діяльність. Крім висвітлення актуальних галузевих питань, бібліотека зосереджена на популяризації галузевої книги, розвитку інформаційної культури користувачів та популяризації інформаційних послуг. Працівники бібліотеки займаються науковими проектами такими як: «Бібліотечні будівлі», «Бібліотекарки України», бібліотечний клуб «Національні святині» та Заболотнівські читання «Архітектурна та будівельна книга в Україні», бюлетень "Будівництво, архітектура та житлово-комунальне господарство", «Малі міста України», «Видатні зодчі України» та до кожного із цих проектів вони готують свої збірки, або тематичні покажчики. Тому типи видань, на які концентрує свою діяльність бібліотека – це навчальні, виробничі, довідкові, наукові.

Так наприклад, бібліографічний покажчик про творчість академіка архітектури О. М. Бекетова - «Бекетов Олексій Миколайович (1862-1941)», приурочена до 75-ліття пам'яті архітектора, та входить в серію «Видатні зодчі України», був презентований в арт-галереї бібліотеки, було розроблено презентації, представлено відео-матеріали з архіву бібліотеки. Було запрошено багато гостей, кого цікавить дана тема, також гостям в знак вдячності, за те, що

вони прийшли, разом із проспектом заходу було роздано примірники покажчика. По закінченню презентації відвідувачі задавали цікаві їм питання стосовно архітектора. Бібліографічний покажчик розповідає про творчість академіка архітектури О. М. Бекетова, його підготовлено з метою сприяння проведенню фундаментальних і прикладних досліджень науковцями України та світу, доведення інформації до широкої наукової спільноти про документальні джерела, що характеризують внесок О. М. Бекетова в архітектурно-художній образ України. Все це та, навіть, більше було охарактеризовано в презентації доповідачем [2; 3].

Також бібліотека бере активну участь у популяризації не тільки продукції свого виробництва, а й інших авторів, зазвичай це суміжні теми з напрямом бібліотеки.

Так ось, у Державній науковій архітектурно-будівельній бібліотеці імені В. Г. Заболотного Видавничий дім «Антиквар» разом з автором Дмитром Малаковим презентували культурологічний путівник «Шляхом Київ–Житомир». Разом з автором були запрошені друзі письменника, видавці. Автором було розроблено презентацію, та показано відео-матеріали по книзі. Дмитро Малаков – член Національної спілки краєзнавців України, лауреат Премії ім. Дмитра Яворницького, автор багатьох видань про Київ, його видатних зодчих і автор нового путівника.

«Дмитро Васильович розповів, що пропонований путівник знайомить з минулим, пам'ятками історії та культури, розташованими в містах і селах між Києвом і Житомиром, обабіч автошляху міжнародного класу М-06 «Київ–Чоп». Спочатку розповідається про об'єкти, що розташовані на північ по трасі, потім – на південь. Тому читач може обирати для себе будь-який варіант: їхати з Києва чи з Житомира. Автор зазначив, що в своїх дослідженнях він спирався не тільки на архівні та історичні джерела, а й на власні враження від численних подорожей і спілкування з місцевими краєзнавцями» [4; 5].

Це ще не всі матеріали з книговидавничої діяльності Державної архітектурно-будівельної бібліотеки ім. В. Г. Заболотного, їх безліч, тому що бібліотека плідно та конкретно займається цією діяльністю. Вона популяризує серед своїх користувачів, та не тільки, видавничу продукцію та збагачує їх «науковий світ» новими знаннями з улюбленої теми.

Література

1. Булах Т. Д. Реклама у видавничій справі : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закладів / Т. Д. Булах — Харків, 2011. — 224 с.
2. Бекетов Олексій Миколайович (1862-1941) : бібліогр. покажч. / М-во регіон. розв., буд-ва та житл.-комун. госп-ва України, Держ. наук. архітектур.-буд. б-ка ім. В. Г. Заболотного ; уклад. Д. О. Мироненко; редкол.: Г. А. Войцехівська (відп. ред.), Р. Г. Дідик, О. В. Жидецька ; конс.: Є. Губкіна, Я. Кликова. - Київ, 2016. - 198 с. - (Видатні зодчі України).
3. Бекетов Олексій Миколайович (1862–1941). URL: <http://www.dnabb.org/modules.php?name=Pages&go=page&pid=1071> (дата звернення: 21.11.2018).
4. Малаков Д. В. Шляхом Київ - Житомир : путівник / Д. Малаков. - Київ : Вид. дім "Антиквар", 2018. - 143 с.
5. Шляхом Київ–Житомир. URL: <http://www.dnabb.org/modules.php?name=Pages&go=page&pid=1297> (дата звернення: 21.11.2018).

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СТВОРЕННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ КАРТОГРАФІЧНИХ ДОКУМЕНТІВ В ЕПОХУ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Поліщук О.Л.,

магістрант 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».

Науковий керівник – **Цвид-Гром О. П.**, к.філол.н., доцент

Цифрові картографічні документи на сучасному етапі використовуються в усіх сферах народного господарства: при проектуванні та будівництві великих населених пунктів, транспортних комунікацій, газо- та нафтопроводів, каналів та водосховищ, організації землекористування, розвідці корисних копалин, пошуку енергетичних ресурсів тощо. Все ширше впроваджуються в практику використання цифрової картографічної інформації в автоматизованих системах навігації.

Сьогодні без інформаційно-комунікаційних-космічних технологій важко уявити рішення багатьох глобальних проблем людства таких як екологічний геодинамічний, глобальний, локальний моніторинг Землі, сучасні системи навігації та мобільного картографування. Перехід від традиційних топографічних карт на цифрові моделі місцевості, бази геопросторових даних і тривимірні (3D) і динамічні (мультимедійні або 4D - просторово-часові) інтерактивні електронні карти тощо.

Електронна карта – це різновид цифрової карти (цифрового запису в пам'яті ЕОМ картографічної інформації про місцевість у певних кодах, структурах, форматах і системах обчислення) [1]. І якщо процес створення цифрових карт чітко детермінований, то отримання електронних карт – здебільшого інтерактивний процес. Отже, електронна карта являє собою перетворену цифрову карту, що представляє вихідну інформацію у зручному інтерактивному вигляді.

Впровадження інформаційно-комунікаційних-космічних технологій призводить до виходу за межі традиційних методів і технологій створення картографічних документів. Internet-технології, геоінформаційні системи даних та Internet-картографія надають широкі можливості для ефективного забезпечення широкого кола користувачів геопросторовою інформацією. З появою на ринку недорогих навігаторів використання електронних карт на території активного туризму, прокладання туристичних маршрутів, отримання достовірної інформації через Internet із спеціалізованими Web-додатками відкривають нові можливості для інтерактивного застосування даних геоінформаційних систем [3].

Основною метою створення національної інфраструктури геопросторових даних України є забезпечення все більших потреб суспільства у всіх видах географічної інформації, підвищення ефективності застосування геопросторових даних та геоінформаційних технологій в інтересах сталого розвитку суспільства [2].

Таким чином, бурхливий розвиток інформаційних технологій та їх використання викликає необхідність підготовки спеціальних програмних засобів з автоматизованого пошуку і обробки оперативної інформації для нанесення на цифрові карти.

Література

1. Карпінський, Ю.О. Структура процесу проектування цифрових карт місцевості / Ю.О. Карпінський // Вісник геодезії та картографії. – 1999. №4 (15). – С.26-29.
2. Остроух, В.І. Технологія комп'ютерної підготовки географічних карт-основ / В.І. Остроух // Вісник геодезії та картографії. – 2004. №1. – С. 21 – 24.
3. Белецкий Б.О. О создании программных средств для нанесения оперативной обстановки на цифровые карты / Б.О. Белецкий, Э.В. Качан. – Київ : Задруга, 2005. – С. 185-187.

УДК

НОМЕНКЛАТУРА СПРАВ ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА СИСТЕМИ КЕРУВАННЯ ДОКУМЕНТАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ В УСТАНОВІ

Похилько Д.І.,

студент 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна»
Науковий керівник – **Товт І.С.**, кандидат історичних наук, доцент

Будь-який орган державної влади у процесі своєї діяльності тією чи іншою мірою має справу з документами, їх підготовкою, прийняттям, зберіганням, виконанням тощо. У документах відображається їх багатогранна управлінська діяльність. Однією з форм роботи з документами є діловодство. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування визначають конкретний комплекс документів, необхідний та достатній для документування їх діяльності. Ці документи групуються за логічною послідовністю виконання, а їх систематизований перелік справ називається «номенклатурою справ» [4, с.395].

Номенклатура справ є обов'язковим для кожної установи документом постійного зберігання, який складається для створення в установі єдиної системи формування справ, забезпечення їх обліку, швидкого розшуку документа за його змістом та видом, відбору документів на державне зберігання у процесі діловодства. Номенклатура справ органу виконавчої влади складається з номенклатурних справ окремих структурних підрозділів. Зведена номенклатура після погодження з архівом затверджується керівником органу державної влади [1, с.261].

Номенклатура справ призначена для встановлення в установі єдиного порядку формування справ для документів, створених у електронній та паперовій формах, забезпечення їх обліку, оперативного пошуку документів за їх змістом і видом, визначення строків зберігання справ і є основою для складення описів справ постійного та тривалого (понад 10 років) зберігання, а також для обліку справ тимчасового (до 10 років включно) зберігання.

До номенклатури справ включаються назви справ, що формуються та відображають усі етапи роботи, яка документується в установі, зокрема справи постійних та тимчасово діючих рад, комісій, комітетів.

Строки зберігання документів (належність до справи) визначаються під час реєстрації (для вхідних документів) або створення проекту документа автором згідно із затвердженим Мін'юстом переліком типових документів, що створюються під час діяльності державних органів та органів місцевого

самоврядування, інших установ, підприємств та організацій, із зазначенням строків зберігання документів.

В установі складаються та ведуться номенклатури справ структурних підрозділів і зведена номенклатура справ установи.

Номенклатура справ структурного підрозділу створюється в електронній формі посадовою особою, відповідальною за діловодство в підрозділі, не пізніше 15 листопада поточного року та погоджується із службою діловодства установи. Візуалізація номенклатури справ структурного підрозділу здійснюється за автоматично генерованою формою, визначеною [2].

Для вдосконалення організації документаційного забезпечення органів місцевого самоврядування необхідним є розширення нормативно-методичної бази, яку необхідно поповнити розробками, здійсненими на державному та місцевому рівнях шляхом створення Типової інструкції з діловодства в органах місцевого самоврядування, що надасть можливість уніфікувати правила створення та роботи зі службовими документами у відповідних органах. Більшої уваги потребує упорядкування нормативних документів, які використовуються місцевою радою та її виконавчими органами. Встановлені в них положення мають відповідати сучасним вимогам, вчасно проходити процедуру перезатвердження, якщо вносились зміни у законодавчі або нормативні документи, прийняті на державному рівні [3].

В процесі управління виконуються всі ділові процедури, що в сукупності реалізують певну мету заздалегідь визначеної структури, яка описує функціональні ролі її учасників і відносини між ними.

Література

1. Малиновський В. Я. Державне управління: Навчальний посібник / В. Я. Малиновський. - Вид. 2-ге, доп. та перероб.- К.: Атіка, 2003.- 576 с.
2. Типова інструкція з документування управлінської інформації в електронній формі та організації роботи з електронними документами в діловодстві, електронного міжвідомчого обміну. Постанова Кабінету Міністрів України № 55 від 17 січня 2018. Електронний ресурс]. – Електронні дані. – К.: Верховна Рада України, 2018. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-2018-%D0%BF/paran21> , вільний. Назва з екрану. - [Дата звернення : 04.12.2018].
3. Лелеченко А. П. Організація роботи з документами в діяльності органів місцевого самоврядування / А. П. Лелеченко. // Державне управління: удосконалення та розвиток. - 2011. - № 4. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2011_4_12.
4. Палеха Ю. Загальне діловодство: теорія та практика керування документацією із загальних питань: навчальний посібник // Ю. Палеха. – вид. 4-те (виправлене і доповнене) — К. : Видавництво Ліра-К – 2017.— 624 с.

УДК

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Похилько О.,

магістрант 1 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна»
Науковий керівник – **Цвид-Гром О. П.**, кандидат філологічних наук, доцент

Безпека даних є однією з головних проблем у мережі Internet. Важливим для кожної організації є розробка комплексної програми захисту інформації, що складається з організаційних та програмно-технічних заходів, в якій

передбачено розмежування прав доступу, оновлення програмного та технічного забезпечення, навчання персоналу.

Дослідженню питань інформаційної безпеки присвячені роботи В.М.Богуна, С.В.Вихорева, І.Д.Горбенко, Ю.І.Грицюк, М.А.Жалдака, С.В.Казмирчук, Г.Ф.Конаховича, О.Г. Корченка, М.Г.Луцького, О.В.Олійника, С.А.Ракова, О.В.Сосніна, С.В.Толюпи, В.О.Хорошко, О.К.Юдіна та ін.

Одним з напрямків захисту інформації в інформаційних системах є технічний захист інформації, а саме – захист інформації від несанкціонованого доступу (НСД) і захист інформації від витоку технічними каналами. Під НСД звичайно мається на увазі доступ до інформації, що порушує встановлену в інформаційній системі політику розмежування доступу. Під технічними каналами розглядаються канали сторонніх електромагнітних випромінювань, акустичні канали, оптичні канали й ін. [2].

Для захисту інформації на рівні прикладного та системного програмного забезпечення використовуються: системи розмежування доступу до інформації; системи ідентифікації та автентифікації системи аудиту та моніторингу системи антивірусного захисту.

Для захисту інформації на рівні апаратного забезпечення використовуються: апаратні ключі, системи сигналізації, засоби блокування пристроїв та інтерфейсів вводу-виводу інформації.

В комунікаційних системах (комп'ютерних мережах) використовуються такі засоби мережевого захисту інформації: міжмережеві екрани (англ.Firewall); для блокування атак з зовнішнього середовища (Cisco PIX Firewall, Symantec Enterprise FirewallTM, Contivity Secure Gateway та Alteon Switched Firewall від компанії Nortel Networks). Вони керують проходженням мережевого трафіку відповідно до правил (англ.policies) захисту. Системи виявлення вторгнень (IDS – англ. Intrusion Detection System) для виявлення спроб несанкціонованого доступу як ззовні, так і всередині мережі, захисту від атак типу «відмова в обслуговуванні» (Cisco Secure IDS, Intruder Alertта NetProwler від компанії Symantec). Засоби аналізу захищеності для аналізу захищеності корпоративної мережі та виявлення можливих каналів реалізації загроз інформації (Symantec Enterprise Security Manager, Symantec NetRecon). Їх застосування дозволяє попередити можливі атаки на корпоративну мережу, оптимізувати витрати на захист інформації та контролювати поточний стан захищеності мережі [3].

Важливим є резервне копіювання важливої інформації та створення копій обрізів системних дисків персональних комп'ютерів та серверів у момент їх нормальної роботи. Поєднання цих заходів дозволять відновити роботу в найкоротший термін. Обмеження прав на зміну системної інформації, застосуванні автоматизованих правил захисту, планове оновлення та перевірка систем, своєчасний збір та аналіз інформаційної активності під час роботи користувача захистить від випадкових помилок у роботі інформаційної системи. Багато в чому правильні дії в цих напрямках залежать від кваліфікації адміністратора комп'ютерної мережі. Комп'ютерні віруси, останнім часом, найчастіше проникають в систему через електронну пошту та заражені USB носії інформації (флеш, карти та ін.).

Сучасний антивірусний захист не може обмежуватись лише встановленням антивірусної програми. Необхідним є застосування спеціалізованих програм одноразової перевірки, які оновлюються щоденно, та контроль автоматизованого запуску з USB носіїв, наприклад: Dr.Web CureIt, Kaspersky Virus Removal Tool, Norton Security Scan, Panda USB Vaccine [1].

Для безпечної роботи в локальній та глобальній інформаційній мережі Інтернет важливим є налаштування параметрів безпеки програми перегляду, а

також спостереження за мережевою активністю комп'ютерів мережі з метою своєчасного виявлення та блокування мережових загроз. Як приклад багатофункційного антивірусного та антишпигунського програмного забезпечення для мережі можливо виділити Symantec Endpoint Protection, що включає в себе: програмне забезпечення клієнта, серверну систему підтримки, збору та систематизації інформації, централізоване оновлення та карантин збереження інфікованих файлів.

Для захисту від помилок користувачів під час роботи з важливими документами необхідно застосовувати засоби дозволів до окремих документів та інформації безпосередньо у документі. Це можливо досягнути використовуючи можливості офісних програм: шаблони та захист. Якщо права на інформаційно-комунікаційну систему підприємства не є його власністю правовідносини визначаються згідно Закону України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» [4]. Власник інформаційних ресурсів або уповноважені ним особи мають право здійснювати контроль за виконанням вимог по захисту інформації та забороняти чи призупиняти обробку інформації у випадку невиконання цих вимог, а також може звертатися в органи державної влади для оцінки правильності виконання та дотримання вимог по захисту його інформації в інформаційних системах. Ці органи дотримуються вимог конфіденційності інформації та результатів перевірки.

Важливим фактором інформаційної безпеки є також використання ліцензійного та сертифікованого програмного забезпечення, що дозволяє отримувати своєчасні оновлення захисту та забезпечити стаке функціонування та розвиток інформаційної системи підприємства. Формування ринку інформаційних продуктів та послуг і забезпечення його ефективного функціонування обумовлюється законодавчою підтримкою та правовим захистом [5].

Отже, законодавче врегулювання процесів розвитку інформаційної сфери охоплює цілий комплекс не лише юридичних, а й економічних та технологічних проблем, тому проблема захисту інформації від зовнішніх і внутрішніх загроз в умовах сучасного інформаційного простору, її правове забезпечення є особливо гострою. Ігнорування проблем інформаційної безпеки може призвести до труднощів або й узагалі унеможливити прийняття найважливіших управлінських рішень.

Література

1. Законодавче забезпечення охорони й захисту персональної інформації в мережі інтернеті / О. Радкевич // Правове, нормативне та метрологічне забезпечення системи захисту інформації в Україні: науково-технічний збірник. – 2012. – Вип. 1 (23). – С. 26-29.
2. Міжнародний досвід правового регулювання захисту персональних даних в мережі Інтернет / М. М. Кравчук // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2013. – № 3. – С. 123-126.
3. Остапов С. Е. Технології захисту інформації: навч. посіб. / С. Е. Остапов, С. П. Євсєєв, О. Г. Король. – Х.: ХНЕУ, 2013. – 476 с.
4. Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах: Закон України від 05.07.1994 р. № 80/94-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2163-viii>, вільний. – Назва з екрану. – [Дата звернення : 1.11.2018].
5. Про основні засади забезпечення кібербезпеки України : Закон України від 05.10.2017 № 2163-19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2163-viii> вільний. – Назва з екрану. – [Дата звернення : 1.11.2018].

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНО-ДОКУМЕНТАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Риженко І.В.,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна»
Науковий керівник – **Цвид-Гром О. П.**, к.філол.н., доцент

Відповідно до Національної стратегії розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки [2] значна увага приділяється впровадженню сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, що забезпечують удосконалення навчально-виховного процесу, зокрема створення інформаційної системи підтримки освітнього процесу та системи інформаційно-аналітичного забезпечення у сфері управління навчальними закладами, інформаційно-технологічного забезпечення моніторингу освіти. Ефективність таких систем неможлива без створення відповідних засобів обробки інформації.

Управління електронним документообігом на сьогоднішній день впроваджується разом з розвитком інформаційно-комп'ютерних технологій, що на даний час набуває раціонального видозмінювання підходів в управлінні документами задля забезпечення керівництвом злагодженої та консолідованої організації роботи. Варто зазначити про діюче нормативне регулювання сучасного документаційного забезпечення (Закони України «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про електронний цифровий підпис», «Про обов'язковий примірник документів», «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах»[1] та інші).

Використання електронного документообігу відповідає основними засадам розвитку інформаційного суспільства, які включають пріоритетні заходи, спрямовані на реалізацію державної політики у зазначеній сфері, здійснення яких забезпечить удосконалення навчально-виховного процесу, доступність та ефективність освіти, підготовку молодого покоління до життєдіяльності в інформаційному суспільстві, створить умови для приведення рівня і якості освітнього потенціалу у відповідність з вимогами забезпечення інноваційного розвитку України, а саме:

- забезпечення поступової інформатизації системи освіти, спрямованої на задоволення освітніх інформаційних і комунікаційних потреб учасників навчально-виховного процесу;
- формування та впровадження інформаційного освітнього середовища в системі вищої освіти;
- створення інформаційної системи підтримки освітнього процесу, системи інформаційно-аналітичного забезпечення у сфері управління навчальними закладами, інформаційно-технологічного забезпечення моніторингу освіти;
- забезпечення у повному обсязі навчальних закладів комп'ютерними комплексами та мультимедійним обладнанням;
- розвиток мережі електронних бібліотек на всіх освітніх рівнях;
- створення відкритої мережі освітніх ресурсів;

– створення національного науково-освітнього простору, який ґрунтуватиметься на об'єднанні різних національних багатоцільових інформаційно-комунікаційних систем;

– забезпечення вільного доступу до засобів інформаційно-комунікаційних технологій та інформаційних ресурсів;

– забезпечення всіх навчальних закладів широкосмуговим доступом до міжнародних науково-освітніх мереж та Інтернету [3].

Таким чином, кардинальні зміни у вищих закладах освіти спрямовані на підвищення якості і конкурентоспроможності студентів у нових економічних і соціокультурних умовах, прискорення інтеграції України у міжнародний освітній простір.

Література

1. Про електронний цифровий підпис : закон України від 22 травня 2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/852-15>, вільний. – Назва з екрану. – [Дата звернення : 1.11.2018]; Про електронні документи та електронний документообіг : закон України від 22 травня 2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/851-15>, вільний. – Назва з екрану. – [Дата звернення : 1.11.2018]; Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах : закон України від 05.07.1994 № 80/94-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/anot/80/94-%D0%B2%D1%80>, вільний. – Назва з екрану. – [Дата звернення : 1.11.2018].

2. Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>, вільний. – Назва з екрану. – [Дата звернення : 1.11.2018].

3. «Хмарна» система роботи з документами GoogleDrive [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://docs.google.com>, вільний. – Назва з екрану. – [Дата звернення : 1.11.2018].

УДК

ПОЛІТИЧНІ КОМУНІКАЦІЇ

Селегей С.В.

студентка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»

Київського національного університету культури і мистецтв.

Науковий керівник – Романченко І.Г., кандидат історичних наук, доцент

У суспільстві політична система залежить від інформації, яка функціонує в соціумі. Для розуміння соціально-політичних змін є важливим вивчення явищ політичної комунікації, які відбуваються в суспільстві. Політична комунікація є зв'язком між суб'єктами політичної системи, насамперед це – держава, громадські об'єднання, народ. Актуальність політичних комунікацій зумовлено комунікативними технологіями, які досліджуються у сфері сучасної політики. Саме комунікативні технології спрямовані на зв'язок між різними соціальними прошарками і представниками політичних кіл. Але вони потребують кращого розуміння в політичних комунікаціях, як на рівні органів самоуправління, так і в інтернаціональних масштабах.

Дана тема стала об'єктом досліджень таких авторів: К. В. Задворної [1] (займалася дослідженням політичних комунікацій крізь призму поглядів Брайана Макнейра); С. Г. Денисюк [4] (висвітлила засоби масової інформації як трансформаційний чинник сучасної політичної комунікації); Ю. Ганжурова [] (дослідив політичні комунікації та проблеми структуризації); О. В. Карчевської,

С. Г. Агафонова [2] (визначили роль політичної комунікації в електоральному процесі: теоретико-методологічний аналіз); Ю. Тищенко, П. Байор, М. Товт, С. Горобчишина [5] (представили моделі політичної комунікації, а саме політичних партій та громадського суспільства); О. Шиманової [3] (дослідила теоретичні основи політичної комунікації).

Політична комунікація розглядається як функціональна властивість одного з компонентів політичної системи суспільства, її особливої підсистеми, яка встановлює зв'язки між інститутами політичної системи. Значення цієї системи дуже велике, оскільки люди здатні оцінювати дії, в тому числі і політичні, лише за наявності певного обсягу знань і інформації.

Сутнісною стороною політико-комунікативних процесів є передача, переміщення, циркуляція політичної інформації – тих відомостей, якими в процесі конкретної суспільно-практичної діяльності з приводу завоювання, утримання чи здійснення влади з метою реалізації своїх корінних інтересів обмінюються (збирають, зберігають, переробляють, поширюють і використовують) політичні актори – індивіди, спільноти, інститути. Політична інформація є сукупністю знань, повідомлень про явища, факти і події політичної сфери суспільства. За її допомогою передається політичний досвід, координуються зусилля людей, відбувається їх політична соціалізація і адаптація, структурується політичне життя.

Політична комунікація стає пасивною, такою, що розхитує політичну систему. Слід чекати, що політична система зробить все можливе, щоб відновити достатній рівень суспільної підтримки. Діяти необхідно саме у сфері комунікації. Щодо ролі ЗМІ, то вони поставляють численні факти і теми для обговорення, теоретично забезпечуючи успішну суспільну комунікацію. Насправді, в наш час модно говорити, що ЗМІ – це стандартний типовий ринок. З цієї точки зору, функцією ЗМІ було б забезпечення для себе цільової аудиторії і заробити гроші. Однак, такий підхід до проблеми далеко не вичерпний.

Сьогодні політична комунікація — це не тільки зазначений інформаційний обмін, а й процес прийняття рішень владою із важливих питань політичного життя суспільства. Прийняття рішень і узгодження суспільних інтересів є важливими складовими комунікаційного процесу.

Проблема структуризації політичної комунікації не може обмежуватися формалізованими моделями, оскільки обов'язково передбачає змістовий аналіз інформаційних носіїв на рівні аналітично синтетичної критики з урахуванням неминучих процесів трансформації повідомлення. У зв'язку з цим потрібно структурувати кожний елемент комунікативної моделі від конкретизації суб'єктів комунікації до визначення методики оцінювання ефективності діяльності комунікатора. Це дозволить збагатити теорію політичної комунікації як науку про мистецтво досягнення гармонії, кооперації інтересів суспільства на засадах інформаційної толерантності та прозорості.

Покращити політичну комунікацію політичних партій з виборцями може низка заходів, серед яких – реформування, вдосконалення виборчої системи, внесення змін до виборчого законодавства як на рівні виборів до ВР, так і до органів місцевого самоврядування.

Отже, налагодження ефективної політичної та демократичної комунікації передбачає і системні зміни в політичній системі, зокрема у політичних партіях та суспільних інститутах. Серед необхідних нововведень – процеси демократизації самих партій, їхня відкритість та інституційна спроможність, переорієнтація їх політичних інтересів та механізмів їхньої реалізації не на

ФПГ чи фінансових донорів, а на суспільство, включення суспільних груп до процесу обговорення та формування політики на всіх рівнях.

Таким чином, політичний процес в сучасному світі стає все більш складним. Очевидно, що громадянам це важко зрозуміти: надії, які вони покладають на політиків завдяки політичним комунікаціям, виявляються марними, в наслідок чого, виникає політична відчуженість. Сьогодні політична комунікація це скоріше спілкування про політику на рівні соціальних груп.

Втрачаючи підтримку в суспільстві політична система змушує більш активніше займатися комунікацією, але це було б ефективніше, якби використовували сучасну систему ЗМІ з культурними установками. З наукової точки зору, цей процес потребує постійного відслідковування, аналізу та відповідної політичної оцінки.

Література

1. Ганжуров, Ю. Політична комунікація: проблеми структуризації / Ю. Ганжуров // Політичний менеджмент. – 2004. – № 2. – С. 121-129.
2. Денисюк, С. Г. Засоби масової інформації як трансформаційний чинник сучасної політичної комунікації / С. Г. Денисюк. – Вінниця : ВНТУ, 2015. – 102 с.
3. Задворна, К. В. Політична комунікація крізь призму поглядів Брайана МакНейра / К. В. Задворна // Наукові записки [Української академії друкарства]. – 2015. – № 2. – С. 55-65. – (Серія : Соціальні комунікації).
4. Карчевська, О. В. Роль політичної комунікації в електоральному процесі: теоретико-методологічний аналіз / О. В. Карчевська, Г. С. Агафонова. // Політологічні записки. – 2012. – № 6. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Polzap_2012_6_19.
5. Моделі політичної комунікації: політичні партії та громадянське суспільство / Ю. Тищенко, П. Байор, М. Товт, С. Горобчишина ; Укр. незалеж. центр політ. дослідж. – Київ : [Агентство "Україна"], 2010. – 148 с.
6. Шиманова, О. Теоретико-методологічні засади дослідження комунікативних стратегій в політиці / О. Шиманова // Науковий вісник [Одеського національного економічного університету]. – 2015. – № 10. – С. 212-222.

УДК 008 «653»

ТУРНІРИ – НЕВІД ЄМНИЙ ЕЛЕМЕНТ РИЦАРСЬКОЇ КУЛЬТУРИ СЕРЕДНЬОВІЧНОЇ ЄВРОПИ

Столярець Б.О.,

студент 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Кушак І.А.**, старший викладач

Доба Середньовіччя породила низку цікавих культурних виявів, в числі яких можемо виділити рицарську культуру, яка стала своєрідною візитною карткою епохи. Рицарська доблесть проявлялася не лише на війні, але й у мирний час. Тому цілком закономірно, що однією із важливих форм репрезентації рицарської культури були турніри.

Вони складали органічну частину західноєвропейської культури. Їхньому виникненню ми завдячуємо древнім воєнним іграм та обрядам ініціації варварських племен до якого включається елемент вручення зброї, зокрема після церемонії посвячення відбувався поєдинок. Свого піку популярності вони досягають в XIII ст. Скоріш за все, це зумовлено мораторієм Риму на війни,

тому турніри постають органічною альтернативою плекання військової доблесті [1, с. 76]. Окрім того, вони забезпечували хорошу бойову підготовку, що давало можливість рицарю завжди підтримувати адекватну воєнну форму.

Турнірам притаманні три характерні ознаки, які в сукупності будуть визначати їх специфіку. По-перше, утилітарний аспект забезпечував постійну готовність рицаря до війни; по-друге, ігровий, що робить турнір змаганням професіоналів; по-третє, святковий аспект надає цим дійствам фестивального характеру. У своїй єдності та взаємозв'язку ці елементи репрезентують цінності, властиві саме рицарству, і сприяють формуванню «ідеології меча» [3, с. 273].

Учасники турнірів переслідували дві цілі: продемонструвати доблесть і заробити, оскільки переможець отримував винагороду [4, с.11].

Причиною проведення турніру могла бути будь-яка знатна подія: весілля, посвята в рицарі, коронація або просто бажання повеселитись. Зазвичай самі турніри проводилися зимою й відкривались у полудень, а на закінчення відбувався банкет. Часте проведення цих заходів вимагало від організаторів та учасників виробити чіткі правила, встановлювалися регламенти щодо використання різного роду зброї та місця ударів. Існувала заборона виступати групою рицарів проти одного. Глядачам не дозволялося бути озброєними. Участь у турнірі могли брати винятково представники військової аристократії. Кожен учасник повинен був довести суддям, зокрема герольду, своє знатне походження у двох поколіннях як із сторони матері, та і батька [2, с. 50].

Турніри ставали можливістю показати свої здібності, уміння, навички володіння військовою майстерністю, фізичною силою. Це давало надію на те, що рицаря помітять і зроблять пропозицію воєнної служби.

Рицар на турнірах шукав свою славу, визнання та похвалу жінок. Зі зростанням куртуазної культури турніри присвячувалися прекрасній половині людства. Нерідко дами дарували рицарям аксесуари (вуаль), що означало покровительство. Змагаючись за честь дами, рицар, у разі перемоги, міг сподіватися на винагороду. Згодом турніри набувають ігрової, розважальної форми, що перетворює їх на своєрідний спектакль з театралізованою дією.

Отже, турніри є яскравим проявом середньовічної культури, регламентованою, визначеною в часі подією із певним набором правил. Турніри давали можливість рицарю підтримувати свою фізичну силу, заробити, знайти славу та прихильність жінок. Рицарська культура просто не можлива без уособлення військової майстерності, воєнної доблесті, правил поведінки, етикету, що знайшли своє відображення у рицарських турнірах.

Література

1. Зайбт, Ф. Близькість та вбогість Середньовіччя. Історія з початком і кінцем / Ф. Зайбт – Львів : Видавництво Українського католицького Університету, 2009. – 512 с.
2. Ле Гофф, Ж. Середньовічна уява / Ж. Ле Гофф – Львів : Літопис, 2007. – 350 с.
3. Носов, К. С. Рицарські турніри / К. С. Носов. – Санкт-Петербург : Полігон, 2002. – 143 с.
4. Ружмон, Д. Любов і західна культура / Д. Ружмон – Львів : Літопис, 2000. – 304 с.

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Філіппова А.О.,

магістрантка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Цвид-Гром О. П.**, кандидат філологічних наук, доцент

У нашій країні суспільство називають інформаційним, в якому основне місце займає інформація та знання. Джерелом знань для студентів є телебачення, відеофільми, комп'ютерні програми, Інтернет тощо. Особлива роль належить мережі Інтернет – це засіб розповсюдження інформації, середовище для співпраці та спілкування людей, найбільша та найпопулярніша мережа, яка відкриває можливості ефективного її використання в освіті.

В Україні процес використання Інтернет - технологій у навчанні лише розпочинається, порівняно з іншими країнами членами Європейського союзу де даний процес розпочався набагато раніше і на сьогодні є досить розвинений. Наша держава підтримує процес інформатизації освіти, сприяє забезпеченню вищих закладів освіти комп'ютерами, але фінансова підтримка недостатня, тому забезпечення Інтернет - технологій не на найвищому рівні.

Для дослідження зазначеної проблеми особливу значимість мають роботи В. М. Варенко, Ю. П. Юхименко, Л. Я. Філіпової, О. Г. Кириленко, Г.М. Малик, М. Н. Цивіна та ін.

У процесі навчання у закладах вищої освіти Інтернет - технології знаходять застосування у багатьох напрямках діяльності, зокрема, оновлюється зміст освіти, все частіше започатковується дистанційне навчання, впроваджуються нові форми спілкування: електронна пошта, веб-конференції, Інтернет - форуми, дистанційні олімпіади і конкурси, віртуальні музеї та виставки; надаються різноманітні освітні послуги. Інтернет-технології є засобом активізації навчальної діяльності студентів, тому впровадження цих засобів в освітній процес майбутніх фахівців є абсолютно природним явищем. Нині елементарна комп'ютерна грамотність – складова частина професійної підготовки і компетентності фахівців у будь-якій галузі [2, с.29].

Використання мережі Інтернет в освітньому процесі має низку переваг:

- Інтернет дає можливість студентам та викладачам отримати безплатний доступ до величезних масивів інформації, зокрема навчального програмного забезпечення, сучасних комп'ютерних програм, різноманітних баз даних тощо.

- комп'ютерні мережі дають можливість не лише застосовувати у викладацькій діяльності більш широкий спектр навчальних матеріалів, а й використовувати для свого професійного росту широкі інформаційні ресурси комп'ютерних мереж, підтримувати тісні творчі зв'язки із своїми колегами, а в перспективі – підвищувати свою кваліфікацію шляхом дистанційного навчання за спеціальними програмами.

- участь студентів в роботі глобальних комп'ютерних мереж дає змогу вирішити одне з найбільш важливих завдань – підвищення "комп'ютерної грамотності" студента, відпрацювання методик чи способів, за допомогою яких можна було б найбільш повно використовувати можливості глобальних мереж.

- самостійна пізнавальна діяльність студентів. Сьогодні студенти вже не можуть вчитися ізолювано, обмежуючись традиційно досить замкнутим

соціумом: викладачі, друзі, родина. Інтернет відкриває вікна в широкий світ, студенти отримують доступ до величезних інформаційних ресурсів мережі, виникає можливість працювати над проектами спільно. Подібна перспектива співробітництва створює сильну мотивацію для самостійної пізнавальної діяльності[1, с.1].

Недоліками навчання з використанням мережі Інтернет є:

- додаткове матеріально-технічне забезпечення навчального процесу (наявність кількох спеціально обладнаних комп'ютерних класів, необхідність доступу до швидкісного Інтернету);

- високі вимоги до інформаційної культури викладачів та студентів (для проведення таких занять, необхідні певні навички роботи в мережі, як викладачів, так і студентів, в іншому випадку, даний вид роботи буде недоцільним);

- нерідко виявляється, що глобальна мережа у навчальному процесі використовується не за призначенням, а саме: з метою розваг, викрадення різного виду інформації, знищення інформації;

- негативне позначення на здоров'ї користувачів. Комп'ютер є одним з найбільш шкідливих пристроїв, котрий негативно впливає на зір людини та послаблює перш за все імунітет в цілому;

- в період навчання молодь проходить стадію набуття індивідуальності особистості і в цьому випадку якраз неможливо відслідкувати яку сутність мають відвідувані сайти глобальної мережі, а це можуть фігурувати посилання, які в цілому не мають жодного відношення до навчання, а навпаки, впливають негативно[1, с.2].

Отже, не зважаючи на недоліки, переваг використання Інтернет – технологій все-таки більше, завдяки ним підвищується якість навчання, у студентів з'являється активність сприйняття, вони самостійно роблять висновки, що свідчить про розвиток творчого мислення.

Література

1. Варенко, В. Використання новітніх інформаційних технологій у підготовці фахівців-документознавців / В. Варенко // Вісник Книжкової палати. – 2011. – № 5. – С. 1-14.

2. Дубасенюк, О.А. Педагогічна інноватика у системі професійної підготовки майбутнього вчителя / О.А. Дубасенюк // Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова. Серія 17. Теорія і практика навчання та виховання: Збірник наукових праць. – К.: НПУ, 2006. – № 5 – С.29.

УДК 651:069.01

ФУНКЦІЇ ДОКУМЕНТУВАННЯ В МУЗЕЄЗНАВСТВІ

Ханін М.Д.,

студент 3 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».

Науковий керівник – **Кушак І.А.**, старший викладач

Музеї є скарбницею історичної та культурної спадщини, а музейні експонати - носіями безцінної інформації про історію та культуру краю. Стан сучасного соціуму як в Україні, так і світі, все частіше дозволяє говорити про нашу епоху як про поворотний момент в історії. У зв'язку з цим виникає необхідність пошуку нових орієнтирів, напрямків розвитку. Одним з шляхів вирішення цього завдання може служити створення музеїв нового типу, які

виконують не лише традиційну функцію, але є науковими й духовними центрами, музеїв, які пропонують нове бачення, нове осмислення тієї чи іншої проблеми, музеїв, які розвивають нову тему.

У вітчизняному та зарубіжному музеєзнавстві основоположними функціями музеїв традиційно вважаються функція документування і функція освіти та виховання[1].

Функція документування припускає цілеспрямоване відображення в музейних зборах за допомогою музейних предметів різних фактів, подій, процесів і явищ, що відбувалися в суспільстві і природі. Документування передбачає цілеспрямоване відображення у музейній збірці за допомогою музейних предметів тих процесів і явищ, що їх музей вивчає відповідно до свого профілю і місця в музейній мережі. Музей, як соціальний продукт, є результатом цілеспрямованої, систематичної, творчої пошуково-дослідницької, збиральницької, фондової, експозиційної роботи.

Основу музейних фондів складають музейні предмети та науково-допоміжні матеріали. Саме через музейні предмети музей здійснює свою основну соціальну функцію - документування. Існує й інша типологія музеїв, згідно з якою вирізняють музеї колекційного типу та музеї ансамблевого типу. Їх основу становить поділ за такою ознакою, як спосіб здійснення музеями функції документування. Музеї колекційного типу будують свою діяльність на основі традиційних зібрань: речових, писемних, образотворчих матеріалів, що відповідають їх профілю[2].

Функцію документування музеї здійснюють шляхом комплектування і збереження фондів музейних предметів. Основу діяльності музеїв ансамблевого типу становлять пам'ятники архітектури з їх інтер'єрами, прилеглою територією, природним середовищем. Функцію документування вони виконують шляхом збереження або відтворення ансамблю нерухомих пам'ятників і властивого їм оточення. Типологія за ознакою здійснення функції документування теж носить певною мірою умовний характер, оскільки колекційні музеї можуть розташовуватися в архітектурних пам'ятниках, що зберігаються в історичній недоторканості (наприклад, Національний музей літератури України), а музеї-ансамблі не обмежують свою діяльність лише збереженням пам'ятників архітектури, а й створюють профільні колекції.

Суть музейного документування полягає в тому, що музей виявляє і відбирає об'єкти природи і створені людиною предмети, що можуть виступати справжніми (автентичними) свідченнями об'єктивної реальності. Після включення їх у музейні зібрання вони стають знаком і символом конкретної події і явища. Це властивість у ще більшому ступені розкривається в процесі вивчення і наукового опису предмета. Функція документування відповідає науковим і культурним потребам суспільства та реалізовується головним чином у процесі комплектування музейних фондів, їхнього збереження й вивчення.

Соціальні функції музею тісно зв'язані між собою і знаходяться в безперервній взаємодії. Процес документування продовжується в руслі експозиційної і культурно-освітньої діяльності музею. Адже експозиція являє собою специфічну форму публікації тієї наукової праці, що ведеться в процесі комплектування музейних предметів, їхнього вивчення й опису. Переважно на основі експозицій здійснюється і функція утворення та виховання. Документування, екскурсії, лекції й інші форми діяльності музею служать коментарем до експозиції і представленим у ній музейним предметам[3].

Отже, суть музейного документування полягає в тому, що музей виявляє і відбирає об'єкти природи і створені людиною музейні предмети, які можуть виступати справжнім свідомством об'єктивної реальності, комплектує музейні

фонди, займається їх зберіганням і вивченням. Після включення їх у музейні зібрання вони стають знаком і символом конкретної події і явища.

Література

1. Ковальчук, Є. І. Актуальні теоретичні питання сучасного музеєзнавства: музеєфікація пам'яток сакрального мистецтва / Є.І. Ковальчук // Волинський музейний вісник. Наук. зб. - Луцьк: МП "Пульс", 2010. - Вип.2. - С.8-12.
2. Прищепа, О.П. Основи музеєзнавства: навч.-метод. посібн. / Олена Прищепа. - Рівне: Б.в., 2006. - 104 с.
3. Столяров, Б. А. / Б.А.Столяров, Н. Д. Соколов, Н. А. Алексеева. Основы экскурсионного дела. – СПб, 2002. – С. 18.

УДК 331.108

КАДРОВЕ ДІЛОВОДСТВО У ВНЗ: МЕТОДИЧНІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ СИСТЕМ

Чаюн Ю.С.,

магістрантка 1 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки і управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Товт І.С.**, кандидат історичних наук, доцент

У зв'язку з глобальною інформатизацією суспільства в Україні постає питання створення ефективної системи кадрового діловодства. Як відомо, основа кадрового діловодства – документи, які мають правове значення, оскільки є засобом засвідчення та доведення певних фактів. Вони також використовуються як джерела та носії інформації. В управлінській діяльності документ постає як предмет, і як результат праці.

Найпроблемнішою є організація кадрового обліку у вищих навчальних закладах, оскільки в них тісно переплітаються дві сфери – освітня та трудова, що мають свої законодавчі особливості та вимоги до документів.

Проблема організації кадрового діловодства у вищому навчальному закладі була висвітлена у працях багатьох вчених. О. О. Вагіна, вивчала ведення кадрової документації у ВНЗ. В. М. Данюк, Л. П. Кулаківська, Ю. Палеха, В. П. Козоріз, Г. В. Щокін, розглядали види та особливості кадрової документації та роботи кадрової служби. Н. Осейко, Ю. Г. Кирюхін, О. М. Мельникова, розробляли систему для автоматизації роботи з кадровою документацією.

Документація по кадрах ведеться з моменту введення працівника до штату організації. Вона може бути виділена в окрему групу, що зумовлено її винятковою можливістю і деякими особливостями документування діловодства [1].

Упровадження комп'ютеризації в процес обліку кадрів здійснюється з метою усунення проблем та поліпшення роботи працівників на кожному етапі роботи з документом. Вирішуючи певні проблеми роботи з паперовими документами, при комп'ютеризації кадрового діловодства виникають нові проблеми, що в більшості випадків можна подолати.

Основною проблемою при впровадженні новачків у роботу відділу кадрів є невелика кількість працівників, які мають хист або бажання здійснювати процес підвищення кваліфікації через проходження комп'ютерних курсів, відсутність їхнього бажання впроваджувати нові технології в даній сфері.

Нині автоматизація обліку кадрів на багатьох підприємствах «шматочкова»: накази друкуються у «Word», кадровий облік ведеться в «Excel», зарплата нараховується в «1С» [2].

Початковим етапом у виборі програмних продуктів стає вивчення документообігу організації в цілому та виокремлення завдань, які має виконувати програма, наступним стає вибір – придбання готової програмної продукції чи замовлення індивідуальної [3].

Для ВНЗ I–II рівнів акредитації, рекомендується створювати базу даних у звичних програмних продуктах, наприклад MS Access, MS Excel.

База даних має відповідати всім вимогам чинного законодавства – містити лише правдиву інформацію, зберігати її конфіденційність, бути чіткою і прозорою.

На українському ринку програмних продуктів пропонується певна кількість програм, які виконують завдання з автоматизації обліку персоналу. Але найпоширенішою є програма «Кадри», що входить до комплексу програм «Комплекс управління підприємством «Вірго-2.5М (х)».

Отже, використання комп'ютерної обробки документації не лише дозволяє економити кошти державних установ, а й полегшує роботу працівників відділів кадрів, що робить її цікавою та менш складною.

Література

1. Погребна, Л. Діловодство, яким воно повинно бути [Текст] / Л. Погрібна. – Харків : Фактор, 2006. – 402 с.
2. Карпова, Т. Бази даних: моделі, розробка, реалізація [Текст] / Т. Карпова. – Санкт-Петербург : Пітер, 2001. – 304 с.
3. Кавторева, Я. В. Документообіг: організація и ведення [Текст] / Я. В. Кавторева. – Харків : Фактор, 2000. – 164 с.

УДК

ЛІДЕРСТВО І КОМУНІКАЦІЇ

Шаповалов Д.О.

студент 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»
Київського національного університету культури і мистецтв.

Науковий керівник – **Прокопенко Л. І.**, кандидат культурології, доцент

Сьогодні принципи управління стають менш ефективними. Керувати у світі стає все складніше, так як креативність більше цінується, ніж старанність. Розмови та питання про лідерство наразі виникають не випадково, оскільки ефективне лідерство є одним з компонентів в управлінні, яке сприяє максимальній оптимізації процесу управління. Лідерство – це вплив особистого авторитету людини на поведінку членів групи, спрямовуючи зусилля на досягнення цілей організації. Існує безліч засобів, з допомогою яких можна впливати на інших. На сьогодні проблеми лідерства і управління значно загострені, тому має велике значення вивчення феноменів керівництва та лідерства.

Дана тема стала об'єктом досліджень таких авторів: О. О. Слюсаренко [5] (визначив поняття «лідер» і «лідерство» в сучасній науковій літературі); О. Г. Романовський, Т. В. Гура, А. Є. Книш, В. В. Бондаренко [4] (визначили теорію і практику формування лідера); Н. Гончарук, І. Сурай [2] (дослідили лідерство як якісну характеристику особистості чи інституції); А. Ліпенцов [1] (дослідив

розвиток лідерства в органах публічної влади у контексті завдань надання якісних адміністративних послуг: теоретичні та методологічні аспекти); В. В. Єлькіна [3] (визначила психологічний аналіз феномена лідерства).

Лідерство не має конкретної визначеності для різних ситуацій нехай навіть одного характеру – педагогічного, господарського, військового чи політичного. Можливо, цим мається на увазі багатоаспектність самого лідерства, наявність різних підходів до його аналізу, а також той ореол загадковості, що оточує сам феномен лідерства. Споконвічним моментом вивчення природи лідерства варто вважати твердження про те, що людина не може не керувати, не спілкуватися, не обмінюватися інформацією з іншими людьми. Керування, як і комунікації, властиве людському буттю.

Феномен лідерства привертав увагу з давніх часів, але початок систематичного та цілеспрямованого вивчення лідерства відносять до часів появи досліджень Ф. Тейлора. Незважаючи на надзвичайно велику кількість досліджень, не існує єдиної думки щодо того, що таке лідерство і як би воно мало вивчатись.

Лідер - це людина, яка ефективно здійснює керівництво групою; лідерство - це мистецтво впливати на людей для того, щоб вони з доброї волі намагались досягнути цілей, які не є особистісними (наприклад цілі підрозділу, організації). Лідер - це особистість, яка, поставивши перед собою мету, знаходить засоби і створює колектив, який здатний її досягти. Лідером може бути людина, яка має три основоположні якості: неординарний, вроджений потенціал, який проявляється як талант засновника і координатора; глибокі знання і професіоналізм у галузях, що мають найбільший попит з боку певної соціальної групи чи суспільства в цілому; безумовну перевагу в отриманні результатів діяльності в певному виді діяльності.

Кожна з груп якостей може бути вираженою більше, або менше в залежності від особливостей професійної діяльності лідера. Але кожен лідер має бути спрямованим на поступовий та сталий розвиток всіх груп якостей. Тільки гармонійне поєднання всіх груп якостей може дозволити лідеру виконувати свої обов'язки найбільш ефективно: вести за собою послідовників, планувати діяльність, надихати інших, візуалізувати майбутнє, генерувати ідеї та інше.

Концепція лідерства як системи управління ще не пропрацьована такою самою мірою, як концепція менеджменту. Є загальне розуміння того, що лідерство як система управління має стимулювати інноваційну поведінку співробітників, забезпечуючи постійне генерування й використання нового знання на усіх рівнях організації.

Важливо відзначити, що для груп і колективів різного рівня розвитку оптимальними стилями лідерства, що забезпечують найбільшу ефективність діяльності, є різні стилі лідерства, їх комбінування і взаємодоповнення.

Отже, лідер – це особистість, яка має найвпливовіший авторитет у групі, його особисті якості відіграють роль у різних моральних, соціальних та інших ситуаціях, в яких є спільна діяльність всіх членів групи, а також він має значущий вплив на групу людей, з якими працює. Також він приймає рішення значущі для групи в даних ситуаціях і несе за них відповідальність. З іншого боку, лідерство використовує різні прийоми впливу лідера на інших членів групи з метою координації та контролю їх спільної діяльності.

Література

1. Ліпенцев А. В. Розвиток лідерства в органах публічної влади у контексті завдань надання якісних адміністративних послуг: теоретичні та методологічні аспекти / А.

- В. Ліпенцев // Ефективність державного управління. - 2014. - Вип. 38. - С. 21-42. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efdu_2014_38_4.
2. Гончарук Н. Лідерство як якісна характеристика особистості чи інституції / Н. Гончарук, І. Сурай // Вісн. НАДУ. – 2014. - №3. – с. 5 – 13
3. В. В. Єлькіна Психологічний аналіз феномену лідерства / В. В. Єлькіна. – 2005р. – Режим доступу: http://novyn.kpi.ua/2005-3-1/08_Elkina.pdf
4. Теорія і практика формування лідера: навчальний посібник / О.Г. Романовський, Т.В. Гура, А.Є. Книш, В.В. Бондаренко – Харків, 2017 р. – 100 стор.
5. Слюсаренко О. О. Поняття «лідер» і «лідерство» в сучасній науковій літературі / Слюсаренко О. О. // Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Педагогіка. Соціальна робота». – Харків, 2016р. – випуск 2(39)

УДК

ФОРМУВАННЯ КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ В ОРГАНІЗАЦІЇ: СУЧАСНІ ПРИНЦИПИ ТА СТРАТЕГІЇ

Швидка Ю.,

студентка І курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»,
Білоцерківський інститут економіки та управління Університету «Україна».
Науковий керівник – **Цвид-Гром О. П.**, кандидат філологічних наук, доцент

Останнім часом у наукових та ділових колах спостерігається бурхливе зростання уваги до поняття «корпоративна культура організації», що розуміється як «сукупність найважливіших положень діяльності організації, обумовлених місією та стратегією розвитку, що знаходять своє відображення в соціальних нормах і цінностях, які поділяють більшість працівників» [1]. Відомо, що на сьогодні майже кожна успішно працююча організація має власну корпоративну культуру. В Україні корпоративна культура не завжди розглядалась як сфера, що заслуговує пильної уваги. Однак актуальність проблеми зростає, зокрема внаслідок глобальних змін, коли збут продукції та надання послуг стали складнішими за виробництво, а з появою нової практики управління остання почала випереджати теорію.

Сучасна практика формування, підтримки та розвитку корпоративної культури вимагає застосування широкого спектру важелів, які можна розділити на чотири групи: організаційні, економічні, соціально-психологічні та комунікаційні [3].

Основні принципи побудови корпоративної культури, спрямовані на забезпечення сталого розвитку та економічної безпеки підприємства:

- створення такої системи найму, навчання та стимулювання персоналу, за якої співробітники розділяють цілі організації і працюють на їх досягнення;
- постійне підвищення професійного рівня керівників вищої та середньої ланки, а також інших працівників;
- організація безперервного обміну інформацією між працівниками для формування уявлення про поточний стан підприємства та зміну ситуації в режимі реального часу;
- розподіл влади і делегування співробітникам повноважень, необхідних для оперативного й адекватного подолання проблемної ситуації;
- поєднання командної роботи з особистою відповідальністю співробітника за досягнення поставлених цілей;
- постійний аналіз поточної ситуації та розробка програми швидкого реагування на кризову ситуацію [2].

Отже, для збереження стійкості свого становища підприємства повинні використовувати гнучкі стратегії ведення бізнесу, а конкурентоспроможність і

стійкість компанії визначає людський фактор, що включає в себе високий професіоналізм, відповідальне ставлення до справи, розуміння і прийняття місії та цілей підприємства серед його персоналу. Всі ці якості виховуються відповідною корпоративною культурою.

Література

1. Малащенко, В. Вплив корпоративної культури на економічний розвиток і безпеку підприємства [Електронний ресурс] / В. Малащенко // Вісник Національної академії державного управління. – Режим доступу : <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2011-4-24.pdf>, вільний. – Назва з екрану.
2. Тарасюк, Л. Основні наукові підходи до визначення термінології в галузі корпоративної культури [Електронний ресурс] / Л. Тарасюк // Освіта регіону. – Режим доступу : <http://social-science.com.ua/article/762>, вільний. – Назва з екрану.
3. Чернишова, А.О. Деякі аспекти корпоративної культури організації [Електронний ресурс] / А.О. Чернишова, Т.А. Немченко // Наукові праці КНТУ. Економічні науки. – Електр.дан. – 2010. – Вип. 17. – Режим доступу : http://www.kntu.kr.ua/doc/zb_17_ekon/stat_17/49.pdf, вільний. – Назва з екрану.

УДК

РОЗВИТОК ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УКРАЇНІ

Шевчук О.,

студентка 2 курсу спеціальності «Інформаційна, бібліотечна та архівна справа»

Київського національного університету культури і мистецтв.

Науковий керівник – **Романченко І.Г.**, кандидат історичних наук, доцент

Розвиток інформаційних технологій у сучасному світі набуває все більшого значення. Сфера ІТ об'єднує всі галузі світової економіки, впливає на загальне зростання економічних та соціальних показників підприємств та організацій. До стійкого попиту на технології призводить саме розуміння важливості інформаційних технологій для формування стійких конкурентних позицій організацій, розвитку усіх напрямів діяльності, покращення якості товарів та послуг. Так відбувається взаємний вплив інформаційних технологій у зовнішньому середовищі. Для України ці технології мають особливо важливе значення, адже вони здатні залагодити економічні та політичні кризи за допомогою свого стрімкого розвитку, забезпечити функціонування багатьох суміжних галузей. Інформаційні технології є свого роду перетворювачем галузей господарства – як виробничих, так і невиробничих, основним засобом їх автоматизації.

Питання розвитку інформаційних технологій в Україні досліджували такі вітчизняні вчені, як І.П. Мишковець, Р.О. Винничук, Д.О. Холявка, О.В. Андрощук, Н.Т. Тверезовська, О.П. Буйницька та інші.

Інформаційні технології — це сукупність методів та засобів цілеспрямованої зміни якихось властивостей інформації. Інформація як об'єкт впливу являє собою дані, записані на тому чи іншому носіїві [3].

Процес розвитку інформаційних технологій можна умовно розділити на чотири великих етапи, кожен з яких був революційною подією в житті суспільства: виникнення мови, винайдення письма, книгодрукування та створення ЕОМ. Кожна з цих подій змінювала технологію комунікацій між суб'єктами суспільства.

Мова, на думку вчених, виникла більше ніж тисячу століть тому назад. Вона необхідна людині як багатогранний та гнучкий інструмент, який дозволяє

координувати спільні дії в процесі створення матеріального добробуту, його обміну та розподіленню в ході розвитку соціальних зв'язків та суспільних відносин.

Система фіксації інформації за допомогою знаків виникла в глибоку давнину, а потім постійно ускладнювалась: від зарубок на стовбурах дерев, скелях людина перейшла до зображення стріл, кругів, різних предметів, тварин, птахів і т.д. Цей ранній період розвитку знакової системи закінчився встановленням так званого предметного письма, потім піктограм. Близько 5 тисяч років тому піктографічне письмо стало ідеографічним. Це були перші кроки розвитку семіотики від конкретних до абстрактних знакових систем.

Винахідником книгодрукування є Йоган Гутенберг, який в середині XV ст. надрукував першу книгу в м. Майні (Німеччина). Після цього з'являються книгодрукарські виробництва в Римі, Кельні, Венеції, Мілані, Парижі, Лондоні та в Росії. Створення друкарської машини – важливий етап розвитку інформаційних технологій. Механічна друкуюча машинка була створена в 1874 році винахідниками Шоулз, Соул та Гліддон (США). В кінці 50-х- початку 60-х років з'явилися електронні автомати: бухгалтерські та торгові, які з'єднали два технологічних методи механізації: рахунок та друк тексту [5].

У сучасних умовах інформаційні технології стають незмінним інструментом у забезпеченні досягнення стратегічних цілей і сталого розвитку компаній та організацій. Вплив інформаційних технологій на менеджмент, культуру управління та суспільство важко переоцінити [4], вони активно впливають на стан політичної, економічної, оборонної безпеки держави [2], тому їх використовують без всяких сумнівів, адже технологія – одна з найбільш динамічно розвинутих областей сучасного життя.

Таким чином інформатизація суспільства – засіб керування розвитком інтелекту і підвищення його організованості на сучасному етапі. Головними стимулами розвитку інформаційних технологій є соціально-економічні потреби суспільства. Тому саме зараз суспільство зацікавлене в інформатизації усіх сфер діяльності. Основним завданням розвитку інформаційного суспільства в Україні є сприяння кожній людині у використанні сучасних ІТ можливостей, створенні інформації та знань, використанні їх та обміну ними, виробленню товарів та наданні послуг, підвищенні якості свого життя.

Література

2. Винничук, Р. О. Особливості розвитку ІТ-ринку в Україні: стан та тенденції / Р. О. Винничук, Т. В. Склярчук // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Логістика. – 2015. – № 833. – С. 3-8.
3. Інформаційні технології та їх вплив на розвиток суспільства / О. В. Андрощук, Ю. В. Кондратенко, О. В. Головченко Т.О.Ворона, М. В. Петрушен // Збірник наукових праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського. – 2014. – № 1. – С. 42-47.
4. Мишковець, І. П. Розвиток інформаційних технологій в суспільстві: економічний аспект / І. П. Мишковець // Збірник тез доповідей IV Міжнародної науково-технічної конференції молодих учених та студентів „Актуальні задачі сучасних технологій“, 25-26 листопада 2015 року. – Тернопіль : ТНТУ, 2015. – Т. 2. – С. 215. – (Економічні та соціальні аспекти нових технологій).
5. Тверезовська, Н. Т. Становлення і розвиток інформаційних технологій / Н. Т. Тверезовська, О. Б. Борисюк // Вісн. Чернігівського нац. пед. ун-ту. – 2012. – Вип. 100. – С. 401–404. – (Сер. Пед. Науки).
6. Холявка, Д. О. Інформаційні технології в сценаріях глобального розвитку / Д. О. Холявка ; наук. кер. В. А. Омеляненко // Економічні проблеми сталого розвитку : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції імені проф. Балацького О.Ф., м. Суми, 27 травня 2015 р. / за заг. ред.: О. В. Прокопенко, М. М. Петрушенка. – Суми : СумДУ, 2015. – С. 166-167.

З М І С Т

ТРЕТІЙ ГУМАНІСТИЧНИЙ МАНІФЕСТ В КОНТЕКСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ЕТИКИ Алексеев Ю.Є.....	3
МЕХАНІЗМИ ФОРМУВАННЯ ВІДКРИТОСТІ ТА ПІДЗВІТНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ НА ОСНОВІ ВИКОРИСТАННЯ ІНФОКОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА МЕРЕЖ Бесараб К.Ф.....	5
МІСЦЕВІ ДЕРЖАВНІ ОРГАНИ ТА ОРГАНИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ Бесараб К.Ф.....	6
СТВОРЕННЯ ЄДИНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ОБОРОННИМИ РЕСУРСАМИ (DRMIS) У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ Білецька О.П.....	7
РОЗВИТОК СОЦІАЛЬНО-КОМУНІКАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ СУСПІЛЬСТВА Бражник А.....	9
КОНЕПЦІЯ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ Волинчук І.С.....	10
ОСОБЛИВОСТІ ВЕДЕННЯ КАДРОВОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ У ПРИВАТНОМУ АКЦІОНЕРНОМУ ТОВАРИСТВІ Волинчук І.С.....	12
ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ Волинчук І.С.....	13
СОЦІАЛЬНА РЕКЛАМА ЯК ЧИННИК ВПЛИВУ НА ПОВЕДІНКУ Давидчук А. С., Спінчевська І. В., Філіпенко С. О.....	15
УДОСКОНАЛЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ЕЛЕКТРОННИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ Дєєва О. О.....	16
ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ МАРКЕТИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄПСТВА Захаров М.А.....	19
ХАРАКТЕРНІ ОЗНАКИ СУЧАСНИХ ЕТНОГРАФІЧНИХ МУЗЕЇВ УКРАЇНИ Кавацук Р. О.....	20
СУЧАСНИЙ СТАН ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ РЕСУРСІВ В УКРАЇНІ Каверіна Н.Г.....	22

СОЦІАЛЬНІ ІНФОРМАЦІЙНІ КОМУНІКАЦІЇ І РОЗВИТОК ДІЯЛЬНОСТІ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ Клешня В.В.....	23
ІНТЕРНЕТ ЗАЛЕЖНІСТЬ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ПІДЛІТКІВ Клименко А. О.....	24
ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ Клименко А.О.	26
ЛІДЕРИ ДУМОК ТА ЇХ ВПЛИВ НА ФОРМУВАННЯ СУСПІЛЬНОЇ ДУМКИ Коптіла К. О.....	28
СУЧАСНИЙ ДЕРЖАВНИЙ УСТРІЙ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ ФЕДЕРАТИВНОЇ РЕСПУБЛІКИ ІНДІЇ Липовенко А. О.....	29
ПРОБЛЕМА НОВІТНІХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В МУЗЕЙНІЙ СФЕРІ УКРАЇНИ Липська В. Ю.....	31
КУЛЬТУРНИЙ ПРОСТІР В ДОБУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ГЛОБАЛІЗАЦІЇ Лозінський В.І.....	33
ДОКУМЕНТУВАННЯ ГОСПОДАРСЬКО-ДОГОВІРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА Льотка М.К.....	34
ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА Маринич Н.О.....	37
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПОБУДОВИ ЗАХИЩЕНОГО ДОКУМЕНТООБІГУ Марук Я.С.....	39
ФОРМИ АВТОМАТИЗАЦІЇ РЕЄСТРАЦІЇ ДОКУМЕНТІВ Маційчук О.Г.....	41
БІБЛІОТЕКА В СУЧАСНОМУ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНОМУ ПРОСТОРІ (З ДОСВІДУ РОБОТИ БІБЛІОТЕК ПОЛЬЩІ) Неграш Ю.І.....	42
СИСТЕМА «ЕЛЕКТРОННИЙ УРЯД» У ІНФОРМАЦІЙНО-ДОКУМЕНТАЦІЙНОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ Нечитайло А.О.....	45
ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-БІБЛІОТЕЧНОГО РОЗВИТКУ ПАРКОВИХ РОЗВАГ Новіков А.С.....	46

ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ КНИГОВИДАВНИЧОЇ ПРОДУКЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ АРХІТЕКТУРНО-БУДІВЕЛЬНОЇ ІМ. В. Г. ЗАБОЛОТНОГО Піонткевич Н.І.....	48
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СТВОРЕННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ КАРТОГРАФІЧНИХ ДОКУМЕНТІВ В ЕПОХУ ЦИФРОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ Поліщук О.Л.....	50
НОМЕНКЛАТУРА СПРАВ ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА СИСТЕМИ КЕРУВАННЯ ДОКУМЕНТАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ В УСТАНОВІ Похилько Д.І.....	51
СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ Похилько О.....	52
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНО- ДОКУМЕНТАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ Риженко І.В.....	55
ПОЛІТИЧНІ КОМУНІКАЦІЇ Селегей С.В.....	56
ТУРНІРИ – НЕВІД ЄМНИЙ ЕЛЕМЕНТ РИЦАРСЬКОЇ КУЛЬТУРИ СЕРЕДНЬОВІЧНОЇ ЄВРОПИ Столярець Б.О.....	58
ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ Філіппова А.О.....	60
ФУНКЦІЇ ДОКУМЕНТУВАННЯ В МУЗЕЄЗНАВСТВІ Ханін М.Д.....	61
КАДРОВЕ ДІЛОВОДСТВО У ВНЗ: МЕТОДИЧНІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ КОМП'ЮТЕРНИХ СИСТЕМ Чаюн Ю.С.....	63
ЛІДЕРСТВО І КОМУНІКАЦІЇ Шаповалов Д.О.....	64
ФОРМУВАННЯ КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ В ОРГАНІЗАЦІЇ: СУЧАСНІ ПРИНЦИПИ ТА СТРАТЕГІЇ Швидка Ю.....	66
РОЗВИТОК ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В УКРАЇНІ Шевчук О.....	67

**ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ
МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
СТУДЕНТСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

***Актуальні проблеми теорії, історії та практики
соціальних комунікацій***

В авторській редакції

Науковий редактор – *Романченко Інна Григорівна*

Видавництво
Білоцерківського інституту економіки та управління
вищого навчального закладу
Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»
Україна, 09109, м. Біла Церква,
пров. Героїв Крут другий, 42
т. (0456) 38-66-80